...Πίσω ἀπό τά ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1958

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 5

...ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ

ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΓΝΩΣΕΙΣ„
ΑΘΗΝΑΙ — ΜΑΪΟΣ 1958

'Η 'Ελληνική 'Επιμορφωτική 'Εταιρεία προτιθεμένη νὰ ἐνημερώση τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προθέσεων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἔναντι τῆς χώρας μας κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον, ἀνέθεσεν εἰς δύο εἰδικούς, τὸν ραδιοσχολιαστὴν κ. 'Ιωάννην 'Αθανασούλιαν καὶ τὸν δημοσιογράφον κ. 'Αθανάσιον Δημόπουλον τὴν πλήρη καὶ ἀντικειμενικὴν διερεύνισιν τοῦ θέματος. Ὅπως δὲ θὰ διαπιστώση ὁ ἀναγνώστης, ἡ ἔκθεσίς των, ἡ ὁποία δημοσιεύεται δι' ὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου βασίζεται ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ ἀδιαβλήτου ἐγκυρότητος κομμουνιστικῶν κειμένων καὶ ἀναμφισβητήτων γεγονότων. Τοῦτο προσδίδει εἰς αὐτὴν τὴν ἀξίαν σοβαροῦ πολιτικοῦ ντοκουμέντου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Δὲν ἀρκεῖ νὰ θεωροῦμε ἀποκρουστικὴ τὴ δουλεία γιὰ νὰ μὴ μεταβληθοῦμε σὲ σκλάβους. Δὲν ἀρκεῖ νὰ θέλωμε νὰ διατηρήσωμε τὴν ἀνεξαρτησία, τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν εἰρήνη τῆς χώρας μας γιὰ νὰ διατηρηθοῦν αὐτομάτως τὰ ὕψιστα αὐτὰ ἀγαθά.

Ζοῦμε σὲ μιὰν ἐποχὴ ποὺ τὰ πιὸ καταχθόνια σχέδια καλύπτονται πίσω ἀπὸ τά πιὸ ἀθῶα κι ἑλκυστικὰ σχήματα, ποὺ οἱ δολοφόνοι παριστάνουν τοὺς . . . ἁγίους καὶ οἱ τύραννοι τοὺς ὑπερμάχους τῶν ἀνθρωπίνων . . . ἐλευθεριῶν καὶ δικαιωμάτων. Κινδυνεύομε ἔτσι νὰ χάσωμε ὅ,τι θεωροῦμε πολυτιμότερο τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ πιστεύομε ὅτι ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ τὸ κατοχυρώσωμε. Κινδυνεύομε νὰ παρασυρθοῦμε στὸν πόλεμο ἢ σὲ αἱματηρὲς ἐσωτερικὲς περιπέτειες ἀπὸ δρόμους ποὺ φαίνονται νὰ ὁδηγοῦν στὴν . . . εἰρήνη. Κινδυνεύομε νὰ μεταβληθοῦμε σὲ σκλάβους καὶ σὲ ἀντικείμενα ἀγρίας ἐκμεταλλεύσεως ἐνῶ νομίζομε πὼς ἀγωνιζόμαστε γιὰ «ἀνώτερες» μορφὲς ἐλευθερίας καὶ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι κάθε μορφῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ὅποιος ἀμφιβάλλει δὲν ἔχει παρὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὶς ἑπόμενες σελίδες. Μὰ κι ὅποιος δὲν ἀμφιβάλλει, διαβάζοντας τὸ φυλλάδιο αὐτὸ θὰ διαπιστώσῃ πόσο δίκηο ἔχει νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντι ὡρισμένων «πατριωτῶν», «δημοκρατικῶν πολιτῶν», «εἰρηνοφίλων» καὶ «ἀνθρωπιστῶν». Θὰ διαπιστώσῃ ἐπίσης ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία τῆς χώρας καὶ οἱ δημοκρατικές μας ἐλευθερίες, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀσφάλειά μας δὲν κινδυνεύουν μόνον ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἐδῶ πράκτορές των. Κινδυνεύουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ δική μας τὴν ἄγνοια, τὴν εὐπιστία καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα. Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἀχίλλειος πτέρνα» μας καὶ ἐναντίον αὐτῆς οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς εἰρήνης καὶ τῶν ἐλευθεριῶν μας ἔχουν συγκεντρώσει τὰ πυρὰ τῆς δημαγωγίας, τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀπάτης.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Ὁ κίνδυνος ποὺ ἀλλάζει μορφὲς

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στὴ μεγάλη του πλειοψηφία, ἔχει ξεκαθαρίσει τὴ θέσι του ἀπέναντι τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ. Καὶ ἂν ὁ Κομμουνισμὸς ἐμφανιζόταν μὲ τὸ πραγματικό του πρόσωπο καὶ τὶς πραγματικές του ἐπιδιώξεις, τὸ ζήτημα θὰ εἶχε λήξει ὁριστικὰ γιὰ τὴ χώρα μας. (Ἴσως θὰ εἶχε λήξει καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο).

Δυστυχῶς ὅμως τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν παρουσιάζεται ἔτσι, οὔτε καὶ εἶναι τόσο ἁπλό. Ὁ Κομμουνισμὸς πουθενὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπικρατήσῃ προβάλλοντας τὶς πραγματικές του ἐπιδιώξεις, οὔτε καὶ στὴν ἴδια τὴ Ρωσία τὸ 1917. Ὁ Λένιν εἶχε ἀντιληφθεῖ ἐγκαίρως ὅτι θὰ ματαιοπονοῦσε ἂν περίμενε νἄρθουν τὰ πράγματα ὅπως τὰ εἶχαν προβλέψει ὁ Μὰρξ καὶ ὁ Ἔγκελς. Ἔτσι παρὰ τὸν ἀπεριόριστο σεβασμὸ ποὺ ἔδειχνε στοὺς «μεγάλους δασκάλους» του δὲν ἐδίστασε νὰ τούς... συμπληρώσῃ ὅταν ἡ κατάστασι στὴ Ρωσία ἀπαιτοῦσε περισσότερη δημαγωγία καὶ λιγότερο Μαρξισμό. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ—προβλέποντας προφανῶς καὶ τὶς δυσχέρειες τοῦ μέλλοντος—ἐπεξεργάστηκε καὶ τὴν «στρατηγικὴ καὶ τακτική» τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ. Ἔδωσε δηλαδὴ λεπτομερεῖς ὁδηγίες στοὺς ὀπαδοὺς καὶ τοὺς διαδόχους του σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο καταλήψεως τῆς ἐξουσίας. Τὴ δουλειὰ αὐτὴ μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ διαβάσῃ καθόλου τόν... Μάρξ, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε πολὺ διαφορετικὲς ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὡστόσο, γιὰ μᾶς ἔχει μεγάλη σημασία νὰ γνωρίζωμε τὸ πνεῦμα τῶν ὁδηγιῶν αὐτῶν ποὺ διέπει τὴν κομμουνιστικὴ τακτικὴ μέχρι σήμερα. Ἂς ρίξωμε λοιπὸν μιὰ ματιὰ σὲ μερικὰ ἀποσπάσματα ἔργων του.

Κατ' ἀρχὴν κάθε καλὸς κομμουνιστὴς πρέπει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κάθε ἠθικὸν ἐνδοιασμό. Ὁ Λένιν, κατὰ τὸ Τρίτο Πανρωσικὸ Συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας, ἐδήλωσε:

> «Ἡ ἠθική μας ὑποτάσσεται τελείως στὸν ταξικὸ ἀγῶνα τοῦ προλεταριάτου».

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάθε πρᾶξις εἶναι ὀρθὴ μόνον ὅταν ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοποὺς τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ. Ἔτσι κάθε κομμουνιστὴς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ σέβεται τοὺς κανόνες τῆς ἠθικῆς καὶ εἶναι ἐλεύθερος νὰ διαπράξη ὁποιαδήποτε ἀνηθικότητα ἀρκεῖ αὐτὴ νὰ ἐξυπηρετῆ τὸ Κόμμα. Πραγματικά, αὐτὸ τοῦ ζητᾶ ὁ *Λένιν* στὸ βιβλίο του: «Ἀριστερισμὸς παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ Κομμουνισμοῦ». Ἐκεῖ γράφει:

> «Πρέπει ὑποχρεωτικὰ νὰ μάθουμε νὰ δουλεύουμε νόμιμα μέσα στὰ πιὸ ἀντιδραστικὰ κοινοβούλια, στὰ πιὸ ἀντιδραστικὰ ἐπαγγελματικὰ συνδικᾶτα, στὶς κοπερατίβες, στὰ Ταμεῖα ἀσφαλίσεως καὶ στὶς ἄλλες παρόμοιες ὀργανώσεις... Πρέπει νὰ ξέρουμε νὰ ἀντιστεκόμαστε σ' ὅλα αὐτά, νὰ ὑφιστάμεθα ὅλες καὶ τὶς κάθε λογῆς θυσίες, ἀκόμα—σὲ περίπτωση ἀνάγκης—νὰ καταφεύγουμε σὲ κάθε εἴδους τεχνάσματα, πανουργίες, νὰ δουλεύουμε μὲ παράνομες μεθόδους, νὰ σωπαίνουμε, νὰ συγκαλύπτουμε τὴν ἀλήθεια, μονάχα γιὰ νὰ εἰσχωρήσουμε, νὰ παραμείνουμε σ' αὐτά, νὰ διεξάγουμε μέσα σ' αὐτὰ κομμουνιστικὴ δουλειὰ μὲ κάθε τρόπο. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν πρωτοπορεία τοῦ προλεταριάτου, γιὰ τὸ συνειδητό του τμῆμα, γιὰ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, νὰ καταφεύγη σὲ ἑλιγμούς, συμφωνίες, συμβιβασμούς, μὲ διάφορες ὁμάδες, μὲ διάφορα κόμματα...».

Ὁ *Λένιν* ἐδίδαξε ἐπίσης στοὺς ὀπαδούς του τὴν ἀξία τῶν ὑποσχέσεων πού... δὲν πρόκειται νὰ τηρηθοῦν. Στὸ ἔργο του: «Στιγμὲς τῆς Ρωσικῆς Ἐπαναστάσεως» γράφει:

> «Ἕως σήμερα δίναμε ἀφειδῶς ὑποσχέσεις. Τοῦτο ἦταν τότε ἀπαραίτητο. Χωρὶς προγράμματα καὶ ὑποσχέσεις δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ἐξαπολύσωμε μιὰ παγκόσμια ἐπανάστασι... Δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀρχίσωμε κατὰ διαφορετικὸ τρόπο».

Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ἔδωσε τό... καλὸ παράδειγμα. Τὸ 1919, ἀπαντῶντας στὶς ἐπικρίσεις τῶν σοσιαλιστῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ γιὰ τὴν δόλια συμπεριφορά του ἀπέναντι τῶν μὴ κομμουνι-

στῶν ποὺ τὸν βοήθησαν νὰ καταλάβη τὴν ἐξουσία, ἔγραφε:

> «Μᾶς λέγουν: Χθὲς ἐτάζατε λαγοὺς μὲ πετραχήλια στοὺς μικροαστοὺς καὶ τοὺς καλούσατε ὡς συμμάχους κατὰ τοῦ Τσαρισμοῦ, ἐνῶ σήμερα ὁ Τζερζίνσκυ (ἀρχηγὸς τῆς Τσεκὰ) διακηρύσσει ὅτι οἱ Ἐσέροι καὶ οἱ Μενσεβῖκοι θὰ σταλοῦν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα (ὅπως καὶ ἐστάλησαν). Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀσυνέπεια;».

Καὶ ὁ Λένιν ἀπαντοῦσε:

> «Εἶναι! Ἀλλὰ ὅσοι ἐκπλήσσονται γι' αὐτὴν εἶναι πολιτικῶς ἠλίθιοι».

Ὁ Λενινισμὸς δὲν «ξεπεράστηκε».

Θὰ μπορούσαμε νὰ παραθέσωμε ἕνα πλῆθος ἀπὸ παρόμοια ἀποσπάσματα τοῦ Λένιν, ποὺ δείχνουν ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν πρέπει νὰ διστάζουν μπροστὰ σὲ καμμιὰ πανουργία καὶ ἀπάτη προκειμένου νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία σὲ μιὰ χώρα. Ὅμως τὰ παραπάνω νομίζομε εἶναι ἀρκετά. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία τώρα εἶναι τὸ ἂν ὅλ' αὐτὰ ἰσχύουν ἀκόμη.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Λένιν δὲν ἔδειξαν τὴν ἴδια μ' αὐτόν... εἰλικρίνεια, ἢ μᾶλλον τὸν ἴδιο μ' αὐτὸν κυνισμό. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι δὲν ἐπωφελήθηκαν ἢ δὲν ἐπωφελοῦνται τῶν ὁδηγιῶν του. Τὸ ὅτι κρύβουν τὶς πραγματικές τους προθέσεις μὲ μεγαλύτερη ἐπιμέλεια ἀπ' ὅ,τι τὶς ἔκρυβε ἐκεῖνος δείχνει ἀκριβῶς ὅτι ἔμαθαν καλὰ τὸ μάθημα. Ἄλλωστε δὲν ἄφισαν καμμιὰ εὐκαιρία χωρὶς νὰ διαδηλώσουν τὴν σταθερή τους προσήλωσι στὶς ἀρχὲς τοῦ Λενινισμοῦ, ἀσχέτως ἂν ἡ προπαγάνδα τους κρύβει ἀπὸ τὸ μεγάλο κοινὸ ὅ,τι ἀντιβαίνει πρὸς τὶς ἐπιδιώξεις τῆς τρεχούσης πολιτικῆς των.

Ἡ σοβιετικὴ ἐφημερίδα «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» ἐβεβαίωνε στὶς 27 Ἀπριλίου 1949 ὅτι ὁ Λενινισμός: «... καὶ τώρα, ἔπειτ' ἀπὸ 25 χρόνια εἶναι τὸ πιὸ ἰσχυρὸ ἰδεολογικό μας ὅπλο —ἕνας ἀναντικατάστατος, πιστὸς καὶ δοκιμασμένος ὁδηγός. Ὁπλίζει ἰδεολογικὰ δεκάδες ἑκατομμυρίων μαχητῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, σ' ὅλο τὸν κόσμο, καὶ τοὺς δείχνει τὸ μόνο σωστὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἀπὸ τὶς ἁλυσσίδες τῆς καπιταλιστικῆς σκλαβιᾶς».

Καὶ ὁ ὑπὸ κατασκευὴν νέος Στάλιν τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ Νικήτα Κρούστσεφ ἐπανέλαβε κατὰ τὸ 20ὸ Συνέδριο τοῦ σοβιετικοῦ Κ.Κ. (Φεβρουάριος 1956):

> «Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, τὸ κόμμα κράτησε ψηλὰ τὴ μεγαλειώδη σημαία τοῦ ἀθάνατου Λένιν. Ἀφοσίωσις στὸν Λενινισμὸ—νά ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ κόμματός μας».

Ὥστε ἡ ἔλλειψις κάθε ἠθικοῦ δισταγμοῦ καὶ ἡ χρησιμοποίησις κάθε πανουργίας, τεχνάσματος καὶ ὑποκρισίας ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται στὴ βάσι τῆς τακτικῆς τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ ἀπομένει—ἔπειτ' ἀπὸ τὴ χρήσιμη αὐτὴ διαβεβαίωσι—εἶναι νὰ ἰδοῦμε μὲ ποιὰ μορφὴ ἐφαρμόζεται ἡ τακτικὴ αὐτὴ στὴ χώρα μας. Μόνον μὲ τὴν ἀσφαλῆ γνῶσι αὐτῆς τῆς τακτικῆς θὰ μπορέσωμε ν' ἀποφύγωμε τὴν παγίδα·

ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ - ΝΕΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΝΕΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Ἡ τακτικὴ τοῦ Χαμαιλέοντος.

Ὅλοι κάτι ἔχομε ἀκούσει γιὰ τὸ ζῶο αὐτὸ ποὺ ἀλλάζει χρῶμα γιὰ νὰ προσαρμοσθῆ στὸ περιβάλλον του. Ἡ διαφορά του μὲ τὸν κομμουνισμὸ ἔγκειται σὲ τοῦτο: Ὁ χαμαιλέων ἀλλάζει χρῶμα μόνο γιὰ ν' ἀμυνθῆ, ἐνῶ ὁ κομμουνισμὸς ἀλλάζει χρῶμα γιὰ νὰ ξαναεπιτεθῆ. Τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως γίνεται πάλι κατακόκκινος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κατοχῆς πῆρε τὸ χρῶμα τοῦ ὑπερπατριώτη καὶ ἔκανε πὼς ἀγωνίζεται κατὰ τῶν κατακτητῶν. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατάφερε νὰ παρασύρη ἕνα πλῆθος ἀνυπόπτων ἀνθρώπων, νὰ τοὺς ὁπλίση καὶ νὰ δημιουργήση τὴν ἀναγκαία δύναμι ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε τὴ βιαία κατάληψι τῆς ἐξουσίας. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα (Δεκεμβριανὰ) ἀπέτυχε. Σ' αὐτὸ τὸ σύντομο διάστημα ἐμφανίσθηκε μὲ τὸ πραγματικό του πρόσωπο, μὲ ὅλη του τὴν ἀποκρουστικότητα, μὲ ὅλο του τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀγριότητα. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποτυχία, ἄλλαξε πάλι χρῶμα μὲ μιὰ ταχύτητα καταπληκτική. Ἔγινε «νομι-

μόφρων», «συμφιλιωτής», «ειρηνόφιλος», «δημοκράτης» καί... γλυκομίλητος. 'Αλλ' αὐτὸ κράτησε μόνον ὡς τὸ Μάρτιο τοῦ 1946. Ὅσο τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ ἀνασυντάξη τὶς δυνάμεις του, νὰ ξεθάψη τὸν κρυμμένο ὁπλισμό του νὰ ἐκπαιδεύση ὅσα στελέχη μποροῦσε στὶς «Λαϊκὲς Δημοκρατίες» καὶ νὰ ἐξαπολύση τὸν «τρίτο γῦρο». Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πῆρε πάλι τὸ πραγματικό του χρῶμα. Βουτήχτηκε ὡς τὸ κεφάλι στὸ αἷμα.

Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1950 παύσαμε νὰ βλέπωμε στὴ χώρα μας κάτι ποὺ νὰ μᾶς θυμίζη τὴν ὕπαρξι καὶ τὴ δράσι τοῦ Κ.Κ.Ε., ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πράκτορές του ποὺ ἀνακάλυπτε καὶ συνελάμβανε κατὰ διαστήματα ἡ Ἀσφάλεια. Καὶ τώρα ἀκόμη, κυτάξετε γύρω σας, ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ μᾶς δείχνη φανερὰ τὴν παρουσία τοῦ κομμουνισμοῦ; Ὁ «Ρίζος» δὲν κυκλοφορεῖ, οἱ δρόμοι δὲν εἶναι γεμᾶτοι μὲ κόκκινα γράμματα, ἀπειλὲς καὶ σφυροδρέπανα. Συνθήματα ἐμφανῶς κομμουνιστικὰ δὲν ἀκούγονται. Καὶ κανένας κομμουνιστὴς δὲν δέχεται ἀπροκάλυπτα ὅτι εἶναι κομμουνιστής. Θάλεγε κανεὶς πὼς ὁ κομμουνισμὸς ἐξαφανίσθηκε ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ ἁπλῆ ἀλλαγὴ χρώματος, γιὰ μιὰ νέα περίοδο προπαρασκευῆς.

Περίοδος προπαρασκευῆς.

Ὁ Κομμουνισμὸς δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ δρᾶ μεταξύ μας. Ἐπειδὴ τὸ Κ.Κ.Ε. ἐτέθη ἐκτὸς νόμου ἵδρυσε ἕνα ἄλλο κόμμα νόμιμο. Τὸ 1951 προσπάθησε ν' ἀνασυστήση καὶ τὴν ΕΠΟΝ μὲ τὸ προσωπεῖο τῆς ΕΔΝΕ. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ὅμως ἀπεκαλύφθη καὶ διελύθη. Ἀλλὰ οἱ κομμουνισταὶ ξέρουν τὴ δουλειά τους. Ὅταν δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τὸ ἕνα κάνουν τὸ ἄλλο. Ἐκμεταλλεύονται καὶ τὴν παραμικρὴ δυνατότητα. Καὶ ἡ δημοκρατία προσφέρει πάντοτε δυνατότητες... ἐναντίον της! Δὲν ἐξασφαλίζει μόνον τὶς ἐλευθερίες τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν συνωμοτῶν ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὶς ἐλευθερίες αὐτὲς μὲ σκοπὸ νὰ τὶς καταργήσουν. Ἵδρυσαν «ἐπιτροπὲς Εἰρήνης», «Ἐπιτροπὴ Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Πολίτου», κατώρθωσαν νὰ προωθήσουν ἀνθρώπους των σὲ μὴ κομμουνιστικὲς ἐφημερίδες, σὲ φοιτητικὲς ὀργανώσεις, σὲ διάφορα «πόστα», στὸν κρατικὸ μηχανισμό, ἢ τουλάχιστον νὰ

δραστηριοποιήσουν τούς ὑπάρχοντας. Κατώρθωσαν ἐπίσης νά προσεταιρισθοῦν μερικούς μωροφιλόδοξους καί καιροσκόπους πολιτικούς. Ὅλες αὐτές οἱ δουλειές εἶναι ἐξαιρετικά δαπανηρές ἀλλ' ἄς εἶναι καλά οἱ εἵλωτες τοῦ Παραπετάσματος, αὐτοί πού χωρίς νά τό θέλουν χρηματοδοτοῦν μέ τόν κλεμμένο ἱδρῶτα τους αὐτή τήν διεθνῆ ἐπιχείρησι κατασκευῆς καί ἄλλων εἱλώτων.

Ὡστόσο, τή μεταβολή στά ὀργανωτικά σχήματα τήν ἀκολούθησε ἡ μεταβολή στά συνθήματα. Αὐτό ὅμως δέν ἦταν προϊόν τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἦλθε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς μεταβολῆς τακτικῆς τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ.

Τίς δυσχέρειες πού ἀντιμετώπισε τό Κ.Κ.Ε μετά τό 1949 τίς ἀντιμετώπιζαν στόν ἕνα ἤ στόν ἄλλο βαθμό ὅλα τά Κ.Κ. στόν ἐλεύθερο κόσμο. Γι' αὐτό τό 20ό Συνέδριο τοῦ σοβιετικοῦ Κ.Κ., πού συνῆλθε στή Μόσχα τόν Φεβρουάριο τοῦ 1956, καθώρισε γιά τόν Διεθνῆ Κομμουνισμό μιά τακτική πιό ἐλαστική, πιό εὐέλικτη, πιό καιροσκοπική. Σέ τί συνίσταται ἡ μεταβολή αὐτή θά τό ἰδοῦμε ἐξετάζοντας ἕνα πρός ἕνα τά τρέχοντα συνθήματα τοῦ κομμουνισμοῦ στήν Ἑλλάδα, ἀσχέτως ἄν αὐτά ρίχνονται ἀπό τό ΚΚΕ ἤ τούς ἐδῶ νομίμως δρῶντας ἀντιπροσώπους του καί τίς «μετωπικές» ὀργανώσεις του.

"ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ"

Στό ἴδιο τέρμα ἀπό ἄλλους δρόμους.

Αὐτό εἶναι σήμερα τό βασικό σύνθημα τοῦ Κομμουνισμοῦ στήν Ἑλλάδα. Ἡ «πατριωτική ἀλλαγή» συνίσταται στήν υἱοθέτησι «ἑλληνικῆς, ἀνεξάρτητης, φιλειρηνικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς» (δηλαδή στήν οὐδετεροποίησι τῆς χώρας) καί στήν «δημοκρατικοποίησι τοῦ ἐσωτερικοῦ της καθεστῶτος» (δηλαδή ἀμνηστεία, νομιμοποίησι τοῦ Κ.Κ.Ε, μεγαλύτερη ἐλευθερία δράσεως στούς πράκτορας τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ στήν Ἑλλάδα).

Γιά τήν πραγματοποίησι τῆς «πατριωτικῆς ἀλλαγῆς» οἱ κομμουνισταί καί οἱ ἐδῶ ἀντιπρόσωποί τους προτείνουν

τὴν δημιουργία ἑνὸς «πανεθνικοῦ πατριωτικοῦ μετώπου». Στὸ «μέτωπο» αὐτὸ—οὐσιαστικὰ στὸ νέο Ε.Α.Μ.—θὰ μποροῦσαν νὰ συμμετάσχουν «ἀνεξάρτητα ἀπὸ πολιτικὲς καὶ ἰδεολογικὲς πεποιθήσεις», ὅλα τὰ ἄτομα, οἱ ὀργανώσεις καὶ τὰ κόμματα ποὺ δὲν ἀντιτίθενται πρὸς τοὺς ἀμέσους ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἢ ποὺ θὰ δέχονταν νὰ τοὺς ὑποστηρίξουν προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσουν διάφορα ἀντααλλάγματα (προεκλογικὴ ὑποστήριξη κλπ.).

Γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς νέας γραμμῆς, τὸ σοβιετικὸ Κ.Κ. ἐπενέβη κατὰ τρόπο ἀπροκάλυπτο καὶ σκανδαλώδη στὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀντικατέστησε τὴν ἡγεσία του, μὲ σκοπὸ νὰ ἐντείνη τὴν ἐντύπωσι τῆς «ἀλλαγῆς». Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ζαχαριάδη καὶ τῶν πιστῶν του ἔγινε μὲ τόσο βίαιο τρόπο γιατὶ αὐτὸς διέθετε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διαθέτη ἰσχυρὴ ἐπιρροὴ στὸ κόμμα καὶ δὲν θέλησε νὰ παραδώση ἀμαχητὶ τὰ ὅπλα. Ἐξ αἰτίας τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἄλλωστε ὀξύνθηκε στὸ ἔπακρο ἡ ἐσωτερικὴ κρίσι τοῦ Κ.Κ.Ε ποὺ χωρίστηκε σὲ δύο ἀρχικῶς καὶ ἤδη σὲ τρία ἀλληλομισούμενα στρατόπεδα. Ὁπωσδήποτε ὅμως, ἡ ἡγεσία τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ χρησιμοποιεῖ τὶς διαθέσιμες δυνάμεις, τόσο ἐκεῖνες ποὺ ἱβρσκονται στὸ Παραπέτασμα, ὅσο κι αὐτὲς ποὺ δροῦν στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς νέας γραμμῆς.

Ἡ «Πατριωτικὴ» ἢ «Δημοκρατικὴ Ἀλλαγή», σύμφωνα μὲ μίαν ἄλλη διατύπωσι, φαινομενικὰ δὲν ἔχει τίποτα τὸ κομμουνιστικό. Ἕνας μὴ κομμουνιστὴς «φιλάνθρωπος» μπορεῖ νὰ θεωρῆ τὴν γενικὴ ἀμνηστεία ὡς πράξι «ἀνθρωπιστική», χωρὶς νὰ παύση νὰ ἀντιτίθεται στὸν κομμουνισμό. Καὶ ἕνας οὐδετερόφιλος μπορεῖ νὰ θεωρῆ τὴν ἀποχώρησι τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ ὡς ἐθνικῶς συμφέρουσα.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ γιὰ τὸν «ἀνθρωπιστὴ» ἀποτελεῖ «ἀνθρωπιστικὴ» πράξι, καὶ γιὰ τὸν οὐδετερόφιλο «ἐθνικῶς συμφέρουσα» ἐξωτερικὴ πολιτική, γιὰ τὸν κομμουνιστὴ ἀποτελεῖ ἕ ν α β ῆ μ α π ρ ὸ ς τ ὸ ν κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ό.

Ἡ γενικὴ ἀμνηστεία παραδείγματος χάριν, θὰ ἐπιτρέψη τὴν ἐνεργὸ δρᾶσι σ' ἕναν ἀριθμὸ φανατικῶν κομμουνιστῶν ποὺ ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ «μορφώνονται» στὶς φυλακὲς καὶ

στοὺς τόπους ἐκτοπισμοῦ καὶ σὲ χιλιάδες συμμοριτῶν ποὺ συνεπλήρωσαν τὴν ἐκπαίδευσί τους στὶς εἰδικὲς σχολὲς κατασκοπείας καὶ συμμοριτοπολέμου τοῦ Παραπετάσματος.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ σκοποῦ.

Ὅταν ὁ κομμουνισμὸς ἐπιτύχῃ αὐτοὺς τοὺς ἀμέσους ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς θὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ δεύτερο μέρος τοῦ σχεδίου του ποὺ συνίσταται στὴν μεταβολὴ τῆς Ἑλλάδος σὲ σοβιετικὸ δορυφόρο. Ὅτι ἐκεῖ τείνει ἡ «πατριωτικὴ» ἢ «Δημοκρατικὴ Ἀλλαγὴ» τὸ ἀποκαλύπτουν τὰ παρακάτω κομμουνιστικὰ κείμενα:

> «Φυσικά, ἡ Προγραμματικὴ Διακήρυξη καθορίζοντας τὴ Δημοκρατικὴ Ἀλλαγὴ σὰν τὸ στρατηγικὸ σκοπὸ τοῦ κόμματος σήμερα, καθορίζει τὸ πρόγραμμα μίνιμουμ τοῦ ΚΚΕ γιὰ τὸ δημοκρατικὸ μετασχηματισμό, χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ ἐξαντλεῖ καὶ τὸν τελικὸ σκοπὸ τοῦ κόμματος ποὺ εἶναι ὁ σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμὸς τῆς κοινωνίας». («Νέος Κόσμος»—τεῦχος 4-5)1957—σελ. 14).
>
> «Τὸ ΚΚΕ δὲν ἔκρυψε ποτὲ τοὺς σκοπούς του, δὲν ἔκρυψε ποτὲ ὅτι τελικὸς σκοπός του εἶναι νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἐργατικὴ τάξη στὴν ἐκπλήρωση τοῦ ἱστορικοῦ της προορισμοῦ, ποὺ εἶναι ὁ σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμὸς καὶ ἡ οἰκοδόμηση τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας στὴ χώρα μας». (Σελὶς 26 τοῦ ἰδίου τεύχους).

Καὶ ὅμως τὸ Κ.Κ.Ε. παρὰ τοὺς ἰσχυρισμούς του, τοὺς κρύβει τοὺς σκοπούς του. Μάλιστα στὴν καλή τους ἀπόκρυψι στηρίζει τὶς ἐλπίδες ἐπιτυχίας του. Τὸ ὅτι τοὺς ἀποκαλύπτει στὰ θεωρητικά του ὄργανα, ποὺ κυκλοφοροῦν μεταξὺ τῶν στελεχῶν καὶ τῶν μελῶν του, δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξι εἰλικρινείας. Γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι τὰ ἀνιαρὰ καὶ μακροσκελῆ αὐτὰ κείμενα δὲν τὰ διαβάζει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀδιαφορεῖ δυστυχῶς γι' αὐτά, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ γνωρίζῃ πολὺ καλά.

Ἀλλ' ἃς δοῦμε στὴν περίπτωσι ἑνὸς ἄλλου συνθήματος μὲ τί τρόπο τὸ ΚΚΕ «δὲν κρύβει ποτὲ τοὺς σκοπούς του».

Η "ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ, ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ„

Ἡ ἐξάρτησις τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὴ Μόσχα.

Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ καλύπτεται ἡ προσπάθεια τοῦ κομμουνισμοῦ ν' ἀποσπάση τὴ χώρα μας ἀπὸ τὴν 'Ατλαντικὴ Συμμαχία, ὡς πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν κομμουνιστικοποίησί της. Φυσικὰ ὁ τελικὸς σκοπὸς δὲν ἀποκαλύπτεται στὴν καθημερινὴ προπαγάνδα, ποὺ ἀπευθύνεται στὴν εὐρεία μάζα τοῦ λαοῦ. 'Αντίθετα ἡ προπαγάνδα στὸ σημεῖο αὐτὸ περιορίζεται στὴν ἔξαρσι τῶν «πλεονεκτημάτων» τῆς οὐδετερότητος. Δηλαδὴ στὸ ὅτι ἡ χώρα μας θὰ μπορέση νὰ λύση καλύτερα τὰ ἐθνικά της ζητήματα καὶ παράλληλα νὰ ὀφεληθῆ οἰκονομικά.

Δὲν θὰ συζητήσωμε τοὺς κομμουνιστικοὺς ἰσχυρισμούς. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι θὰ δείχναμε ὅτι τοὺς δεχθήκαμε ὡς τὶς πραγματικὲς ἀπόψεις ἑνὸς κόμματος ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας μας, ἐνῶ δὲν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Οἱ κομμουνισταὶ ἐπιδιώκοντας κάτι ποὺ ἐξυπηρετεῖ ἀποκλειστικὰ τὰ σχέδια τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, τὸ ἐμφανίζουν ὅπως πάντα, ὡς ὕψιστο δῶρο πρὸς τὴν 'Ελλάδα, ὡς προϊὸν τῶν «πατριωτικῶν» αἰσθημάτων τους. Τί ἀκριβῶς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν προσπάθεια αὐτὴ ποὺ ἀποβλέπει στὴν οὐδετεροποίησι τῆς χώρας μας μποροῦμε νὰ τὸ μαντεύσωμε ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψει μας δύο πράγματα: Πρῶτον, ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ οἱ ἐδῶ ἀντιπρόσωποί του δὲν εἶναι οὐδέτεροι, ἀφοῦ ἀγωνίζονται γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο συνασπισμῶν καὶ δεύτερον, ὅτι τὸ καθεστὼς ποὺ ἀποτελεῖ τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς δράσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν ἐδῶ ἀντιπροσώπων του θὰ μεταβάλη τὴ χώρα μας σὲ σοβιετικὸ δορυφόρο. Βέβαια γιὰ τοὺς κομμουνιστάς, μιὰ χώρα ἀνεξαρτικοποιεῖται πλήρως, μόνον ὅταν κλεισθεῖ πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα. 'Αλλὰ οἱ μὴ κομμουνισταὶ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου καὶ οἱ... Οὖγγροι, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι λαοὶ τοῦ Παραπετάσματος, ἔχουν πολὺ διαφορετικὴ γνώμη ἐπὶ τοῦ προκειμένου. 'Εν πάσει περιπτώσει στὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ξαναγυρίσωμε ὅταν ἐξετάσωμε λεπτομερέστερα τὸ θέμα τῆς οὐδετερότητος. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς δοῦμε τί λένε τὰ

κείμενα σχετικὰ μὲ τὸ δικαίωμα τῶν κομμουνιστῶν νὰ παριστάνουν τοὺς ὑπερπατριῶτες καὶ νὰ ζητοῦν... «ἀνεξάρτητη ἐξωτερικὴ πολιτική».

Ὁ 14ος ἀπὸ τοὺς 21 ὅρους γιὰ τὴν εἰσδοχὴ ἑνὸς κόμματος στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, λέει:

> «Τὰ κόμματα ποὺ θέλουν ν' ἀνήκουν στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ πρέπει χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξη νὰ ὑποστηρίζουν τὶς σοβιετικὲς δημοκρατίες στοὺς ἀγῶνες ποὺ κάνουν ἐναντίον τῆς ἀντεπαναστάσεως. Πρέπει ἀκούραστα νὰ κηρύσσουν στοὺς ἐργάτες τὴν ἄρνηση νὰ μεταφέρουν πολεμοφόδια καὶ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν τῶν σοβιετικῶν δημοκρατιῶν καὶ νὰ κάνουν προπαγάνδα νόμιμη ἢ παράνομη μέσα στὰ στρατεύματα ποὺ στέλνονται ἐναντίον τῶν σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν».

Οἱ νεώτερες ὁμολογίες τῆς ἐξαρτήσεως.

Ἡ ἴδια κατάστασις ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται μέχρι σήμερα, πράγμα ποὺ ἀναγνωρίζεται σὲ πρόσφατα κείμενα τοῦ Κ.Κ.Ε. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1956 συνῆλθε στὴ Μόσχα τὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ σοβιετικοῦ Κ.Κ. ποὺ μετέβαλε τὴν τακτικὴ τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ. Μὲ τὴ νέα γραμμὴ ἔσπευσε νὰ προσαρμοσθῆ πρῶτο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα Κ.Κ. τὸ Κ.Κ.Ε. ποὺ συνεκάλεσε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὸν ἑπόμενο μῆνα τὴν 6η Ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του. Ὅπως ὁμολογεῖται στὸν «Νέο Κόσμο» (Νο 11)1957, σελ. 26-27):

> «Μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀδελφῶν κομμάτων καὶ μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς 6ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, τὸ κόμμα καὶ τὸ κίνημά μας πραγματοποίησε στροφὴ μεγάλης σημασίας στὴν Ἱστορία του. Σ' αὐτὸ συνετέλεσαν σὲ μεγάλο βαθμὸ οἱ ἀποφάσεις τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.».

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο:

> «Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς λαθεμένης, τυχοδιωκτικῆς πολιτικῆς (τοῦ Ζαχαριάδη), ἡ κρίσι ποὺ ὑπόβοσκε στὸ κόμμα μας ἀπὸ τὸ 1948-49, κρίση ποὺ συνεχῶς ἀναπτυσ-

σόταν, ξέσπασε ἀνοιχτὰ τὸ 1955. Ἡ κρίσι αὐτὴ ὑπερνικήθηκε μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀδελφῶν κομμάτων...Ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τοῦ ΚΚΕ δείχνει τὸν εὐεργετικὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὴν ἀνάπτυξή του ἡ πολύτιμη πεῖρα τοῦ διεθνοῦς ἐπαναστατικοῦ κινήματος καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Κ.Κ. Σ.Ε... Ἰδιαίτερα γόνιμη καὶ ἀποφασιστικὴ ἦταν ἡ τελευταία βοήθεια ποὺ ἔδωσαν στὸ Κ.Κ.Ε. οἱ διαπιστώσεις καὶ θέσεις τοῦ 20οῦ Συνεδρίου γιὰ τὴν ὑπερνίκηση τῆς κρίσης καὶ τὴν ἐξάλειψη τῆς ἀνώμαλης κατάστασης ποὺ ὑπῆρχε στὸ κόμμα».

Οὔτε κἂν «ἐθνικὸ κομμουνισμό».

Ἡ ἀπόλυτη ἐξάρτησι τοῦ ΚΚΕ καὶ τῶν ἐδῶ ἀντιπροσώπων του ἀπὸ τὴ Μόσχα ἀποδεικνύεται ὁλοκάθαρα καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο γεγονός. Ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐργάζεται μὲ φανατισμὸ γιὰ τὴν στερέωσι τοῦ σοβιετικοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος, καὶ ἐναντίον τῆς «παρεκκλίσεως» τοῦ «ἐθνικοῦ κομμουνισμοῦ» ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ Γιουγκοσλαβία. Ἐναντίον δηλαδὴ τῆς ἀπόψεως ὅτι ὁ κομμουνισμὸς πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται σὲ μιὰ χώρα χωρὶς τὴν κηδεμονία τῆς Μόσχας.

> «Ὁ ἐθνικὸς κομμουνισμὸς—ἀναφέρεται στὸν «Νέο Κόσμο» (11)1957, σελ. 51)—στρέφει στὴν πράξη τὴν αἰχμή του ὄχι ἐνάντια στὸν κύριο ἐχθρὸ τῆς ἐργαζομένης ἀνθρωπότητας, τὸν διεθνῆ ἰμπεριαλισμό, παρὰ ἐνάντια στὴ διεθνιστικὴ ἀλληλεγγύη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καὶ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐθνικῆς αὐτοτέλειας ἐπιχειρεῖ ν' ἀντιπαραθέση τὸ ἕνα κομμουνιστικὸ κόμμα στὸ ἄλλο, νὰ διασπάση τὴν ἑνότητά τους. Νὰ γιατὶ ἡ 7η Ὁλομέλεια καταδίκασε ἀποφασιστικὰ κάθε προσπάθεια διάσπασης τῶν γραμμῶν τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος καὶ ἐξέφρασε τὴ σταθερὴ προσήλωση τοῦ ΚΚΕ στὶς ἀρχὲς τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ... Ἡ 7η Ὁλομέλεια, ὁλόκληρο τὸ κόμμα μας, καταδίκασε καὶ ἀντιμετώπισε σθεναρὰ τὴν ἀπόπειρα παλινόρθωσης τῆς ἐθνικιστικῆς—ἀντιδιεθνιστικῆς

ὁμάδας Ζαχαριάδη-Βλαντᾶ-Γούσια. Τὸ ΚΚΕ διαπαιδαγωγεῖ τὰ μέλη καὶ στελέχη του στὸ πνεῦμα τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ, τῆς ἀδελφοσύνης τῶν προλεταρίων ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ἀ ν α γ ν ω ρ ί ζ ε ι τ ὴ Σ ο β. Ἕ ν ω σ η, τ ὴ ν π ρ ώ τ η χ ώ ρ α τ ο ῦ ν ι κ η φ ό ρ ο υ σ ο σ ι α λ ι σ μ ο ῦ, σ ὰ ν τ ὸ μ ο ν α δ ι κ ὸ ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ὸ Κ έ ν τ ρ ο σ τ ὸ ν κ ό σ μ ο».

Καὶ στὴν σελίδα 28 τοῦ ἰδίου τεύχους τοῦ «Νέου Κόσμου»:

«Ἡ ἀναγνώριση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας στὴ μακρόχρονη ἱστορία τοῦ κόμματος δυνάμωσε στὰ μέλη καὶ τὰ στελέχη τοῦ κόμματος τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ καὶ τῆς βαθειᾶς προσήλωσης στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, ποὺ καμμιὰ δύναμη δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κλονίσῃ».

Ὁ «προλεταριακὸς διεθνισμός».

Γιὰ ν' ἀντιληφθοῦμε πληρέστερα τὴ σημασία τῶν παραπάνω ἀποσπασμάτων ἐπιβάλλεται νὰ διευκρινίσωμε τί ἐννοοῦν οἱ κομμουνισταὶ ὅταν μιλοῦν γιὰ «προλεταριακὸ διεθνισμό». Ὁ κουμμουνιστικὸς «διεθνισμὸς» δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ διεθνισμὸ ἐκείνων ποὺ φαντάζονται μίαν ὑπερεθνικὴ κοινότητα τῶν λαῶν χωρὶς ἡγέτιδα δύναμι καὶ ὑποτελεῖς. Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ διεθνισμοῦ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὡς «κοσμοπολιτισμὸς» καὶ καταδικάζεται ὡς σοβαρὴ «παρέκκλιση». Ὁ Στάλιν, καθορίζοντας τὸ περιεχόμενο τοῦ «προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ» ἔγραψε:

«Δ ι ε θ ν ι σ τ ὴ ς εἶν' ἐκεῖνος πού, χωρὶς ἐπιφυλάξεις, χωρὶς δισταγμούς, χωρὶς ὅρους, εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.». («Ἅπαντα»—Μόσχα 1919 τόμ. 10—σ.51).

Τὰ ἴδια σχεδὸν ἐπανέλαβε πέρισυ στὴν «Διεθνῆ Ζωὴ» (9-9-57) ὁ σοβιετικὸς καθηγητὴς Ντεμπόριν:

«Μὲ τὴ νίκη τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως στὴν Κίνα καὶ τὶς ἄλλες χῶρες τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας, νέες σοσιαλιστικὲς χῶρες ἐμφανίσθηκαν ποὺ ἡ ἄμυνά τους ἀποτε-

λεῖ τὸ ὑπέρτατο διεθνὲς καθῆκον τῶν ἐργατῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω προκύπτει ὅτι στὴν ἐποχή μας ἐπαναστάτης καὶ διεθνιστὴς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ εἶναι ἕτοιμος, ἀνεπιφύλακτα καὶ χωρὶς ὅρους, φανερά, τίμια καὶ χωρὶς ἐνδοιασμούς, νὰ ὑπεραμυνθῇ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τῶν ἄλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν, καθὼς καὶ τοῦ συστήματος φιλίας τῶν σοσιαλιστικῶνχωρῶν».

Ὅπως φαίνεται λοιπὸν ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ καὶ τὶς ὁμολογίες τῶν ἡγετῶν του, τὸ ΚΚΕ (καὶ τὸ ἐδῶ ὑποκατάστατό του) δὲν εἶναι ἕνα κόμμα ἑλληνικὸ ἀλλὰ ἀνατρεπτικὴ ὀργάνωσις ἐντελῶς ὑποταγμένη στὰ σχέδια τοῦ σοβιετικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. «Καμμία δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὸ αἴσθημα τῆς βαθειᾶς προσήλωσής του στὸ Κ.Κ. τῆς Σοβ. Ἕνωσης», οὔτε φυσικὰ ἡ δύναμι τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτοτελείας τῆς χώρας μας. Ἡ «ἀνεξάρτητη ἐξωτερικὴ πολιτική» ἀποτελεῖ ἁπλὸ πρόσχημα γιὰ τὴν ἐξαπάτησι τῶν ἀφελῶν. Σημαίνει ἀπόσπασι καὶ ἀπομόνωσι τῆς χώρας μας ἀπὸ τὸ ἀμυντικὸ σύστημα τῶν ἐλευθέρων χωρῶν. Σημαίνει ἐξασθένισι αὐτοῦ τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος, σὲ μιὰ περίοδο, ποὺ τὸ κομμουνιστικὸ στρατόπεδο, ἐξαφανίζει διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου κάθε ἴχνος οὐδετεροφιλίας μεταξὺ τῶν δορυφόρων χωρῶν, ἐξοπλίζεται πυρετωδῶς καὶ προετοιμάζει μὲ τὰ ΚΚ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου τὶς προϋποθέσεις νέων ἐπιθέσεων, νέων αἱματηρῶν περιπετειῶν.

Ἡ διακήρυξις τῶν 12 Κ. Κ.

Ἡ διακήρυξις τῶν 12 Κομμουνιστικῶν κομμάτων τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ (Νοέμβριος 1957) γράφει ὅτι «ἡ συσπείρωσις τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου εἶναι ἡ ἐγγύησις γιὰ τὴν ἐθνική του ἀνεξαρτησία». Καὶ ἀναφερομένη στὸ κομμουνιστικὸ στρατιωτικὸ σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας λέει ὅτι τὸ σύμφωνο αὐτὸ «πρέπει νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ δυναμώσῃ». Ἡ διακήρυξις περιέχει ἐπίσης τὴν κατηγορηματικὴ δήλωσι ὅτι πάνω ἀπὸ τὰ ἐπὶ μέρους ἐθνικὰ συμφέροντα τῶν χωρῶν τοῦ Παραπετάσματος πρυτανεύει τὸ γενικὸ συμφέρον τοῦ κομμουνι-

στικοῦ στρατοπέδου. Σὲ τελευταία ἀνάλυσι τὸ συμφέρον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως:

> «Παρὰ τὴν ὁποιαδήποτε ἐθνικὴ ποικιλομορφία—γράφει —ὑπάρχουν ὁρισμένοι γενικοὶ κοινοὶ νόμοι τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ σοσιαλισμοῦ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπολογισθοῦν οἱ συγκεκριμένες ἐθνικὲς συνθῆκες, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μεγαλοποιῆται ἡ σημασία τους καὶ δὲν πρέπει ἐν ὀνόματί τους νὰ παραγνωρίζωνται οἱ γενικοὶ νόμοι».

(τῶν ὁποίων «γενικῶν νόμων», φυσικά, θεσμοθέτης εἶναι ἡ Σοβ. Ἕνωσις).

"ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΟΡΟΥΣ,,

Κομμουνισμὸς καὶ ἐθνικὰ κινήματα.

Εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους μας ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ Κυπριακοῦ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Αὐτοὶ—κατὰ τὴ γνώμη τους—εἶναι οἱ μόνοι ποὺ ἐνδιαφέρονται εἰλικρινὰ γιὰ τὴν αὐτοδιάθεσι τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι πατριῶτες, αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἐθνική μας ὁλοκλήρωσι. (Ἀρκεῖ βέβαια νὰ μὴ θίγη τὰ ἀλβανικά, τὰ βουλγαρικὰ καὶ τὰ σοβιετικὰ συμφέροντα. Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι οἱ ἐθνικές μας διεκδικήσεις—ὅπως τὸ ζήτημα τῆς Βορείου Ἠπείρου—μεταβάλλονται σὲ «ἰμπεριαλιστικὲς ἐπιδιώξεις» καὶ «ἐθνικιστικὰ ἀγκάθια»).

Τί ὅμως πραγματικὰ ἀντιπροσωπεύει τὸ Κυπριακὸ γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς μποροῦμε νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε ὄχι ἀπὸ τὶς κραυγὲς τῆς καθημερινῆς τους «μαζικῆς» προπαγάνδας, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἐπίσημα κείμενά τους καὶ ἀπὸ τὶς ὁδηγίες πρὸς τὰ στελέχη καὶ τὰ μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς τακτικῆς τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἔναντι τῶν ἐθνικῶν κινημάτων καὶ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τῶν κομμουνιστῶν τῆς Κύπρου.

Ὁ Στάλιν διευκρίνισε ὅτι:

> «Τὸ προλεταριάτο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίζη κάθε ἐθνικὸ κίνημα, παντοῦ καὶ πάντα καὶ σὲ κάθε μεμονωμένη περίπτωσι. Πρέπει νὰ ὑποστηρίζη ἐκεῖνα κυρίως τὰ ἐθνικὰ κινήματα, ποὺ τείνουν νὰ ἐξασθενίσουν, νὰ ἀνατρέψουν τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ ὄχι ἐκεῖνα ποὺ τείνουν νὰ τὸν ἐνισχύσουν καὶ νὰ τὸν διατηρήσουν. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ τὰ ἐθνικὰ κινήματα, σὲ μερικὲς καταπιεζόμενες χῶρες, ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ συμφέροντα τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, εἶναι αὐτονόητο ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίνεται καμμιὰ ὑποστήριξι. Τὸ ζήτημα τῶν ἐθνικῶν δικαίων δὲν εἶναι ἀπομονωμένο καὶ αὐτοτελές, «ἀποτελεῖ μέρος τοῦ γενικοῦ προβλήματος τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως, ὑποτάσσεται στὸ σύνολο καὶ πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ συνόλου». («Προβλήματα τοῦ Λενινισμοῦ»—Μόσχα 1931—σ. 52).

Δηλαδή, τὰ ἐθνικὰ κινήματα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωνται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὄχι μὲ γνώμονα τὸ ἐθνικὸ συμφέρον τῆς χώρας των ἀλλὰ μὲ γνώμονα τὸ συμφέρον τῆς «παγκοσμίου ἐπαναστάσεως»—οὐσιαστικὰ τὸ συμφέρον τῆς Σοβ. Ἑνώσεως ποὺ κατευθύνει τὴν «παγκόσμια ἐπανάστασι». Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνουν καὶ οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ ὅταν δηλώνουν σχετικὰ μὲ τὸ κυπριακό:

> «Τὸ σύνθημα τῆς ἑνώσεως ἐπιτρέπει στὶς σημερινὲς συνθῆκες τὴν ἀνώτατη δυνατὴ ἀντιϊμπεριαλιστικὴ συγκέντρωση καὶ κινητοποίηση. Ἡ σωστότητά του σήμερα βρίσκεται στὸ ὅτι ἐκφράζοντας τὸν πόθο τῆς παμψηφίας σχεδὸν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κύπρο, πραγματοποιεῖ ταυτόχρονα καὶ τὴν ἀνώτατη ἀντιϊμπεριαλιστικὴ συγκέντρωση ἐνῶ σύγχρονα ξεσκεπάζει τὴν ἐθνικὴ προδοσία τῆς ἀντίδρασης τόσο στὴν Κύπρο ὅσο καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ δυναμώνει ἔτσι τὸ λαϊκο-δημοκρατικὸ κίνημα στὴν ἑλληνικὴ γῆ. Ταυτόχρονα τὸ σύνθημα τῆς ἑνώσεως ὀξύνει καὶ αὐτὸ τὶς Ἀγγλο-

αμερικανικὲς ἰμπεριαλιστικὲς ἀντιθέσεις. («Νέος Κόσμος» —Νοέμβριος 1951).

Ἡ «ἕνωσις» ἁπλὸ σύνθημα.

Τοὺς κομμουνιστὰς ἐπομένως δὲν τοὺς ἀπασχολεῖ ἡ ἕνωσις καθ' ἑαυτὴν ὡς ἐθνικὸ πρόβλημα, ἀλλὰ ὡς «σύνθημα» γιὰ τὴν «ἀντιϊμπεριαλιστικὴ συγκέντρωση» γιὰ τὸ «δυνάμωμα τοῦ λαϊκο—δημοκρατικοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα». Χρησιμοποιοῦν δηλαδὴ τὴν ἕνωσι ὡς πρόσχημα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιδιώξεων σὲ ἑλληνικὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο. Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλωμε ὅτι οἱ πρῶτοι ποὺ θὰ λυπηθοῦν εἰλικρινὰ σὲ περίπτωσι εὐνοϊκῆς λύσεως τοῦ κυπριακοῦ θὰ εἶναι οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ θὰ χάσουν ἔτσι ἕνα ἐκμεταλλεύσιμο ζήτημα. Γι' αὐτὸ ἐνῶ ἀπὸ τὴ μία θορυβοῦν γύρω ἀπὸ τὸ κυπριακὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ μὴ λυθῇ τὸ ζήτημα. Χτύπησαν ἀπροκάλυπτα τὸν ἔνοπλο ἀγῶνα τῶν Κυπρίων πατριωτῶν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἐκδηλώθηκε καὶ ζήτησαν τὸν περιορισμὸ τοῦ ἀγῶνος στὴ χρησιμοποίησι εἰρηνικῶν μεθόδων πάλης. Ἔφθασαν ὡς τὴν ἀνοικτὴ προδοσία καὶ συνεργασία μὲ τὶς ἀρχὲς κατοχῆς. Συνέδεσαν πάντοτε τὸ αἴτημα τῆς αὐτοδιαθέσεως μὲ ὅρους ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸ ἐμφανίσουν ὡς στρεφόμενο κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τοῦ ΝΑΤΟ.

Αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν δικούς μας ἰσχυρισμούς. Βγαίνουν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κομμουνιστικὰ κείμενα καὶ τὰ γεγονότα.

ΚΚΕ καὶ ΑΚΕΛ ἐναντίον τῆς ΕΟΚΑ.

«Ὁ πατριωτικὸς Κυπριακὸς Λαὸς δὲν ἔχει καμμία σχέση μ' αὐτὲς τὶς τρομοκρατικὲς πράξεις, ποὺ εἶναι ἕνα ὕποπτο παιχνίδι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ, ποὺ μόνο ζημιὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ».

Αὐτὰ ἀνεκοίνωσε τὸ ΑΚΕΛ (Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κύπρου) στὶς 2 Ἀπριλίου τοῦ 1955, ἀναφερόμενο στὴ δράσι τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

«Χθὲς ἔσκασε πάλι ἕνα καινούριο βαρελότο τοῦ ψευτοδιγενῆ στὴν Κύπρο. Μὲ τέτοια τυχοδιωκτικὰ κόλπα

οἱ ψευτοδιγενῆδες καὶ οἱ προστάτες τους στὴν 'Αθήνα θέλουν νὰ συντηροῦν τὴν Κυπροκαπηλεία» (Ραδιοσταθμὸς τῶν Συμμοριτῶν 25-5-55).

Καὶ ἡ «Αὐγὴ» τῆς 28ης 'Απριλίου 1955 συμφωνεῖ:

«Οἱ ἀεροβομβαρδισταὶ τῆς Κύπρου προβοκάρουν τὸν ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερία».

Δὲν ἀπέμενε παρὰ νὰ ἐκφράσουν οἱ Βρεττανοὶ Συντηρητικοὶ καὶ οἱ 'Αρχὲς κατοχῆς τὴν... εὐαρέσκειά τους γιὰ τὴν συμπαράστασι. Καὶ τὴν ἐξέφρασαν:

«Οὐδεμία ἀπόδειξις ὑφίσταται περὶ κομμουνιστικῆς συνεργασίας εἰς φόνους Κυπρίων καὶ Βρεττανῶν ὑπηκόων τῆς Κύπρου» ἐδήλωσεν ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν 'Αποικιῶν στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων στὶς 27-3-56.

«Οἱ κατηγορούμενοι κομμουνισταὶ τοῦ ΑΚΕΛ προσέφεραν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας μὲ τὴν συμβολήν των εἰς τὴν διάλυσιν τῆς ΕΟΚΑ», κατέθεσαν ἐνώπιον ἀκροατηρίου τρεῖς Βρεττανοὶ ἀξιωματικοί, ὑπερασπιζόμενοι κομμουνιστικὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη σὲ μιὰ δίκη στὴ Λευκωσία τὴν 3-4-56.

Οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ «Διγενῆ».

Τὸ κακὸ πῆρε τέτοιες διαστάσεις ὥστε ν' ἀναγκασθῆ ἡ ΕΟΚΑ νὰ τοὺς ἀποκαλύψη μὲ μιὰ προκήρυξί της τῆς 8-10-57 μὲ τίτλο: «Οἱ ἀνεμόμυλοι τοῦ ΑΚΕΛ». Καὶ νὰ μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν προκήρυξι αὐτή:

«... Διαφωνεῖ λοιπὸν μαζί μας τὸ ΑΚΕΛ ποὺ πήραμε τὰ ὅπλα καὶ κτυπήσαμε τὸν δυνάστη. Τὸ ΑΚΕΛ διεκήρυξε πολλάκις ὅτι θέλει νὰ κυκλοφοροῦμε μόνον φυλλάδες, νὰ φωνάζουμε μὲ τὶς γελοῖες πικετοφορίες καὶ νὰ διεξάγουμε «ἀγῶνα... ἑνιαῖο... παλλαϊκό ... δημοκρατικὸ κ.λ.π.» δηλαδὴ λόγια στὸ χαρτί...

... 'Αφοῦ τὸ ΑΚΕΛ δὲν ἔφθασε στὸ ὕψος νὰ κατανοήση τὴ θυσία μας, ἀφοῦ ἔδειξε δειλία καὶ φιλοτομαρισμό, θέλει τώρα νὰ δικαιολογηθῆ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη ἐνο-

πλος ἀγώνας. Ἔτσι δείχνει ὅτι εἶναι ἀνιστόρητο καὶ διαφωνεῖ πρὸς πάντας καὶ συμφωνεῖ μόνο μὲ τοὺς Ἐγγλέζους...

... Ἐν καιρῷ θὰ τεθῇ πρὸ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ἡ ΜΑΥΡΗ ΒΙΒΛΟΣ τῆς προδοσίας τοῦ ΑΚΕΛ. Ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς νὰ δημοσιευθῇ τώρα. Ἀλλ' ἂν τὸ ΑΚΕΛ νομίζει ὅτι τὸ κατηγοροῦμε ἀδίκως καὶ πρέπει νὰ ἀπολογηθῇ τώρα καὶ ὄχι βραδύτερον, τότε εἴμεθα πρόθυμοι νὰ τὰ δημοσιεύσωμε. Καὶ τότε ἢ ἐμεῖς πρέπει νὰ χαρακτηρισθοῦμε ὡς συκοφάνται ἢ τὸ ΑΚΕΛ νὰ αὐτοδιαλυθῇ μόνον του ὡς προδοτικόν».

Τὸ ΑΚΕΛ ὄχι μόνον δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ καὶ συνέχισε τὸν προδοτικό του ρόλο. Καὶ τότε ὁ Διγενὴς ἀναγκάστηκε νὰ ἐκδώση νέα μακροσκελῆ προκήρυξι, στὶς 2-2-58, καταγγέλοντας μὲ συγκεκριμένα στοιχεῖα—ἡμερομηνίες, ὀνόματα, γεγονότα—προδοσίες τοῦ ΑΚΕΛ. Σ' ἕνα σημεῖο τῆς προκηρύξεως αὐτῆς ποὺ φέρει τὸν τίτλο «ΙΔΟΥ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΑΚΕΛ» γράφει:

«Πολλὲς φορὲς διακηρύξαμε ὅτι δὲν κάνουμε οὔτε κομματικὸν οὔτε ταξικὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ ἐθνικοαπελευθερωτικόν. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ κομματικὴ ἰδεολογία τοῦ καθενός. Μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον ὅλοι νὰ εἶναι πατριῶτες καὶ νὰ συνενώσουν μαζί μας τὶς δυνάμεις τους, γιὰ νὰ διώξουμε τὸν δυνάστην πολεμῶντας τον μὲ ὅλα τὰ ὅπλα ποὺ ἔχουμε στὴν διάθεσίν μας. Γιατὶ ὁ ἐχθρὸς δὲν φεύγει ἀπὸ τὸ νησί μας μὲ τὶς ἀνοησίες ποὺ λέει τὸ ΑΚΕΛ, μὲ ἀγῶνα... εἰρηνικό.. παλλαϊκό... δημοκρατικὸ καὶ ἄλλα τέτοια κουραφέξαλα καὶ φυλλάδες ποὺ γεμίζουν ἀπὸ μελάνι.

Γι' αὐτὸ κάναμε ἐθνικὸ προσκλητήριο ΟΛΩΝ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ τῶν Κυπρίων Ἑλλήνων καὶ τότε ἀκούσαμε τὸ «παρὼν» ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγνοὺς πατριώτας τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν καὶ ἰδία ἀπὸ τὴν ἁγνὴ ἀγροτιὰ καὶ ἐργατιά. Ἔλειπαν μόνον, ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ μὲ μερικοὺς φανατικοὺς τῆς ἀριστερᾶς, οἱ ὁποῖοι, μόλις βάλαμε τὴν πρώτη δυναμίτιδα στὰ στρατιωτικὰ ἔργα τῶν

Ἄγγλων, μᾶς βρίζανε μαζί μὲ τοὺς Ἄγγλους «βαρελότους» καὶ «ψευτοδιγενῆδες». Καὶ ὅμως, αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ φωνάζουν «κάτω οἱ βάσεις τῶν Ἄγγλων στὴν Κύπρο», ἀλλὰ ὑποκριτικὰ καὶ μόνον μὲ λόγια, ὄχι ὅμως, μὲ ψυχὴ καὶ ἔργα».

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς προκηρύξεως:

«... παρ' ὅλας τὰς προειδοποιήσεις μας ἡ προδοσία τοῦ ΑΚΕΛ ἐναντίον ἀγωνιστῶν τῆς ΕΟΚΑ ἐσυνεχίσθη καὶ μάλιστα τώρα ὀργανωμένη καὶ ὑπὸ τὴν πλήρη κατεύθυνσιν τῆς ἀναδιοργανωθείσης ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ....

....

Στὴν Λευκωσίαν τὰ γεγονότα ἐξελίχθηκαν κατὰ τρόπον περισσότερον προδοτικόν. Οἱ ἔξαλλοι Ἀκελικοί, ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐπικουρικῶν καὶ Ἄγγλων, παρήλαυναν μὲ κραυγὰς «κάτω ἡ τρομοκρατία», «ζήτω τὸ ΑΚΕΛ». Καὶ ἐνῶ τὸ ΑΚΕΛ εἶναι προγραμμένον οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς φωνασκοῦντας συνελήφθη, ἐνῶ ἕνας Ἐοκίτης ἀρκεῖ ἁπλῶς νὰ κατηγορηθῆ ὅτι εἶναι μέλος μας, γιὰ νὰ πάη τρία χρόνια στὸ «φρέσκο».

Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐξεμεταλλεύθη ὁ Ἀγγλικὸς τύπος, ὁ δὲ Λέννοξ Μπόϋντ στὴν Ἀγγλικὴ Βουλὴ ἀνήγγειλε, ὅτι ἔχει «εὐχάριστα νέα ἀπὸ τὴν Κύπρο» καὶ ὅτι οἱ ἀριστεροὶ ἀπεκάλυψαν τώρα τοὺς μασκοφόρους».

Αὐτὴ τὴ στάσι κρατοῦν στὸ κυπριακὸ ἐκεῖνοι ποὺ κατηγοροῦν ὅλους τοὺς ἄλλους γιὰ «προδοσία». Στάσι ποὺ καθορίζεται ὄχι ἀπὸ τὰ ἐθνικά, ἀλλὰ τὰ καθαρῶς κομμουνιστικὰ συμφέροντα.

Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως ὡς πρόσχημα.

Ἄλλωστε, καὶ αὐτὴ ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν δὲν ἔχει γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς ἀπόλυτη ἀλλὰ σχετικὴ ἀξία. Τὴν ὑποστηρίζουν μόνον ἂν ἐξυπηρετῆ καὶ κατὰ τὸν βαθμὸ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά τους.

Κατὰ τὸ 12ο Συνέδριο τοῦ Σοβιετικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ὁ Στάλιν εἶπε:

«Ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ τὸ δικαίωμα αὐτοδιαθέσεως συγκρούεται μὲ τὸ ἀνώτερο δικαίωμα—τὸ δικαίωμα τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ποὺ κατέλαβε τὴν ἐξουσία, νὰ σταθεροποιήση αὐτὴ τὴν ἐξουσία. Στὶς περιπτώσεις αὐτές—πρέπει νὰ τὸ ποῦμε καθαρά—τὸ δικαίωμα αὐτοδιαθέσεως δὲν μπορεῖ καὶ δὲν πρέπει ν' ἀποτελῆ ἐμπόδιο στὴν ἄσκησι τοῦ δικαιώματος τῆς ἐργατικῆς τάξεως νὰ ἐπιβάλη τὴ δικτατορία της».

Τί ἄλλο ἔκανε ὁ Κρούστσεφ στὴν περίπτωσι τῆς Οὐγγαρίας; Στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ δικαίωμα αὐτοδιαθέσεως τοῦ οὐγγρικοῦ λαοῦ συνεκρούσθη μὲ τὸ «ἀνώτερο» δικαίωμα τῆς «ἐργατικῆς τάξεως» (δηλαδὴ τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας, γιὰ νὰ μὴ παίζωμε μὲ τὶς λέξεις) νὰ διατηρήση τὴν κυριαρχία της ἐπὶ τῆς Οὐγγαρίας. Καὶ ὁ σοβιετικὸς στρατὸς ἀνέλαβε νὰ λύση τὴ διαφορά, μὲ τὸν γνωστὸ τρόπο,—τὰ τάνκς μὲ τὸ σφυροδρέπανο ἐθέρισαν τοὺς ἐργάτες, ποὺ ἐζήτησαν «λευτεριά», «ψωμὶ» καὶ «ἀνεξαρτησία»—πρὸς ὄφελος τῆς... «ἐργατικῆς τάξεως»

Τί ἄλλο κάνουν οἱ κομμουνισταὶ ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ; Τὸ δικαίωμα αὐτοδιαθέσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Β. Ἠπείρου συγκρούεται μὲ τὸ «ἀνώτερο» δικαίωμα τοῦ Χότζα καὶ τῶν σοβιετικῶν προϊσταμένων του νὰ κατέχουν ἕνα τμῆμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ δικαίωμα αὐτοδιαθέσεως μεταβάλλεται σέ... ἰμπεριαλιστικὴ ἐπιδίωξι! Καὶ ἡ Β. Ἤπειρος βαφτίζεται «Νότιος Ἀλβανία».

Κατασκευασταὶ...ἐθνοτήτων.

Καὶ ἀντιστρόφως. Ὅταν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ δικαιώματος αὐτοδιαθέσεως σὲ μιὰ περιοχὴ μπορεῖ νὰ εὐνοήση τὰ κομμουνιστικὰ συμφέροντα, οἱ κομμουνισταὶ δὲν διστάζουν νὰ ἐφεύρουν ἀκόμη καὶ «καταπιεζόμενες ἐθνότητες». Ἡ μόνιμη ἐπιδίωξις τοῦ ΚΚΕ νὰ ἐπεκτείνη τὰ βουλγαρικὰ σύνορα ὡς τὸ Αἰγαῖο τὸ ὡδήγησε στὴ δημιουργία τοῦ «μακεδονικοῦ λαοῦ ποὺ καταπιέζεται ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ μοναρχοφασιστικὸ Κράτος». Χαρακτηριστικὸ τῆς προσπαθείας αὐτῆς εἶναι τὸ παρακάτω ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ «Νέου Κόσμου» (Νο 10)1951):

«Ν' ἀνοίξουμε παντοῦ σχολὲς ἀγραμμάτων γιὰ νὰ μά-

θουν όλοι οἱ σλαβομακεδόνες νὰ μιλᾶνε, νὰ γράφουν καὶ νὰ διαβάζουν στὴ μητρική τους γλῶσσα. Νὰ δημιουργήσουμε ἐκπολιτιστικοὺς ὁμίλους γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξη τοῦ ἐθνικοῦ μακεδόνικου πολιτισμοῦ! Νὰ βελτιωθοῦν οἱ μακεδόνικες σελίδες στὶς ἐφημερίδες μας».

Τὰ ἴδια ἐπαναλαμβάνονται στὸ ὑπ' ἀριθ. 10)57 τεῦχος τοῦ «Νέου Κόσμου». Δημοσιεύεται ἐκεῖ ἀπόφασις τῆς 6ης Συνδιασκέψεως τῆς Κομματικῆς Ὀργανώσεως τοῦ ΚΚΕ στὴν Τσεχοσλοβακία, ἡ ὁποία περιλαμβάνει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Στὶς κοινὲς Διαφωτιστικὲς Ἐκπολιτιστικὲς Ἐπιτροπὲς πρέπει νὰ γίνη εἰδικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς σλαυομακεδόνικης ἐθνικῆς κουλτούρας καὶ γλώσσας, γιὰ τὴν ἐκλαΐκευση τῶν ἐπαναστατικῶν παραδόσεων τοῦ σλαυομακεδόνικου λαοῦ καὶ γενικὰ γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἐθνικῆς του ζωῆς».

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, ποὺ ἐπιδιώκεται μὲ κάθε τρόπο ἡ δημιουργία μιᾶς ἐθνότητος, ποὺ θὰ χρησιμεύση ὡς πρόσχημα γιὰ τὴν ἀπόσπασι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, σὲ περίπτωση ἐπικρατήσεως τοῦ Κομμουνισμοῦ, τὰ ἑλληνόπουλα ποὺ σύρθηκαν ἀπὸ τοὺς συμμορίτες στὸ Παραπέτασμα ὑφίστανται συστηματικὸ ἀφελληνισμό. Τὸ περίφημο γράμμα τοῦ Ζαχαριάδη «Πρὸς τοὺς Ἐπονίτες» ποὺ δημοσιεύθηκε τὸν ἴδιο χρόνο στὸν «Ἀγωνιστή», ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ δεῖγμα αὐτῆς τῆς προσπαθείας. Γράφει:

«Χωρὶς νὰ ξεριζώσουμε τὸ σαράκι τοῦ σωβινισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικιστικῆς διαίρεσης δὲν δημιουργιέται πραγματικὸς κομμουνιστής. Ἀγαπᾶτε μ' ὅλη σας τὴν ψυχὴ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, τὴ μεγάλη Πατρίδα μας». («Σωβινιστὴς» εἶναι ὅποιος βάζει τὴν πατρίδα του πιὸ πάνω ἀπὸ τὴ Σοβ. Ἕνωσι ἢ ἔστω στὸ ἴδιο ἐπίπεδο).

Καὶ παρακάτω:

«... Νὰ διδάσκεστε καὶ νὰ παραδειγματίζεστε ἀπὸ τὴν

> ἡρωική Κομσομόλ (Ρωσική Κομμουνιστική Νεολαία). Νά ἔχετε τή φιλοδοξία νά γίνετε ἄξιοι ἀγωνιστές σάν τούς Κομσομόλους. Νά μάθετε ρούσικα. Χωρίς ρούσικα σήμερα δέν μπορεῖ νά νοηθῆ πρωτοπόρος μαθητής, στέλεχος τοῦ ἀγώνα μας...».

Ὁ ὑπό κατασκευήν «μακεδονικός λαός» πρέπει μέ κάθε τρόπο νά πληροφορηθῆ ὅλα τά σχετικά μέ τόν ὑπό κατασκευήν «μακεδονικό ἐθνικό πολιτισμό». Τά ἑλληνόπουλα πρέπει νά ξεχάσουν τόν ἐθνικό τους πολιτισμό, ν' ἀγαπᾶνε τή «μεγάλη Πατρίδα τους Σοβ. Ἕνωση» νά «μάθουνε ρούσικα» καί νά παραδειγματίζωνται ἀπό τήν «ἡρωϊκή Κομσομόλ». Ὁ ἑλληνικός πολιτισμός δέν ἔχει κανένα ἄξιο λόγου παράδειγμα γιά νά τούς προσφέρη πρός μίμησιν!

Τό «Μακεδονικό».

Ὁ Κομμουνιστικός «πατριωτισμός» σέ ὅλη του τή μεγαλοπρέπεια! Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὁ «πατριωτισμός» κρύβεται πίσω ἀπό τήν καπηλεία πού κάνουν οἱ κομμουνισταί στό Κυπριακό. Καί γιά νά μήν ὑπάρξη καμμιά ἀμφιβολία, σχετικά μέ τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο κατασκευάζεται ὁ «μακεδόνικος λαός» καί πληροφορεῖται τίς «ἐπαναστατικές του παραδόσεις», παραθέτομε δύο κείμενα χαρακτηριστικά τῶν προθέσεων τοῦ ΚΚΕ. Τό ἕνα εἶναι ἡ περιβόητη ἀπόφασις τῆς 5ης Ὁλομελείας τοῦ 1949:

> «Στή Βόρεια Ἑλλάδα ὁ μακεδόνικος (σλαβομακεδόνικος) λαός τάδοσε ὅλα γιά τόν ἀγῶνα... Δέν πρέπει νά ὑπάρχη καμμιά ἀμφιβολία ὅτι σάν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας καί τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης ὁ μακεδόνικος λαός θά βρῆ τήν πλήρη ἐθνική ἀποκατάστασή του».

Τό ἄλλο εἶναι ἡ ὁμιλία τοῦ Π. Μαυρομάτη—μέλους τῆς σημερινῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ—κατά τήν 7η Ὁλομέλεια πού συνῆλθε στίς ἀρχές τοῦ 1957:

> «Ἀπόφυγε—ὁ Ζαχαριάδης—καί ἄλλο ζήτημα. Ἀπόφυγε τό μακεδονικό. Μᾶς εἶπε ὅτι παλιά τό μακεδονικό,

όπως ήταν διατυπωμένο τὸ 1924-25, μᾶς ἔφερε ζημιά καὶ ὅτι τὸ διόρθωσε τὸ 1935 τὸ 6ο Συνέδριο. Γιατί ὅμως ξαναγύρισε τὸ 1949 στὸ παλιὸ σύνθημα; Αὐτὸ τὸ ἄφισε κενό. Οὔτε κὰν τὸ ἔθιξε σύντροφοι. Γιατί; Γιατί ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ παλιοῦ λαθεμένου συνθήματος, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Ζαχαριάδη, μᾶς ἔβλαψε στὸν ἀγῶνα μας. Μᾶς ἀπομόνωσε περισσότερο ἀπὸ τὶς μάζες, ἀπὸ τὶς ἐφεδρίες μας».

Δηλαδή, δὲν εἶναι σφάλμα καὶ ἀντεθνικὴ ἐνέργεια ἡ δημιουργία τοῦ «μακεδονικοῦ» ζητήματος, ἀλλὰ εἶναι ἐσφαλμένο μόνον τὸ σύνθημα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκεται ἡ προώθησίς του. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ κομμουνισταὶ λένε στὸ σημεῖο αὐτό: «Ἐμεῖς ἔχουμε ὡς σταθερὸ σκοπὸ τὴν ἀπόσπασι τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐμφανίζουμε τὸ ζήτημα αὐτὸ κατὰ τρόπο ποὺ νὰ βλάπτει τὸ κίνημά μας».

"ΟΧΙ ΒΑΣΕΙΣ ΠΥΡΑΥΛΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ,,

Καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς ὡς πρόσχημα.

Ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῶν βάσεων ἀτομικῶν ὅπλων καὶ πυραύλων τείνει νὰ σκεπάση ἀκόμη καὶ τὸ κυπριακὸ τὸν τελευταῖο καιρό. Αὐτὸ δείχνει τὴ σημασία ποὺ ἀποδίδουν οἱ κομμουνισταί—ἢ μᾶλλον ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσι—στὸ ζήτημα. Τί ὅμως τοὺς κάνει νὰ ἐνδιαφέρωνται τόσο ζωηρὰ γι' αὐτό; Οἱ ἴδιοι λένε ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τους εἶναι καθαρὰ προϊὸν τοῦ «φιλειρηνισμοῦ», τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ» καὶ τοῦ «πατριωτισμοῦ» των. Ἂν ἡ Ἑλλάδα δεχθῆ στὸ ἔδαφός της τὴν ἐγκατάστασι τέτοιων βάσεων—εἶναι τὸ ἐπιχείρημά τους—τότε σὲ περίπτωσι παγκοσμίου πολέμου θὰ ἐπισύρη ἐναντίον της τὰ σοβιετικὰ ἀτομικὰ «ἀντίποινα». Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐμφανίζονται σὰν νὰ ἐνδιαφέρονται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πατρίδα μας νὰ μείνη ἔξω ἀπὸ τὴ σύρραξι καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι ἂς καταστραφοῦν!!

Δὲν εἶναι, ὅμως, πολὺ περίεργη αὐτὴ ἡ τόσο στενὴ ἀντίληψις περὶ «ἀνθρωπισμοῦ» καὶ «πατριωτισμοῦ», ὅταν ἐκφρά-

ζεται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ «προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ»; Δὲν εἶναι ἀκατανόητο αὐτὸ τό: «ἡ Ἑλλάδα νὰ σωθῆ, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τί κάνουν οἱ ἄλλοι», ὅταν προέρχεται ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀναγνωρίζουν ἄλλη πατρίδα ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι;

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, μήπως αὐτὴ ἡ παράδοξη καὶ ἐλάχιστα «διεθνιστικὴ» ἄποψις κρύβει κάτι ἄλλο ποὺ δὲν εἶναι καθόλου παράδοξο καὶ «ἀντιδιεθνιστικό».

Μιὰ πρώτη διαπίστωσις εἶναι, ὅτι, αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ στενοῦ τοπικιστικοῦ «ἀνθρωπισμοῦ» καὶ «πατριωτισμοῦ» τὸ ἐκδηλώνουν ὄχι μόνον οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Βέλγοι καὶ οἱ Γερμανοὶ κομμουνισταί, γιὰ τὶς χῶρες τους. Καὶ μάλιστα μὲ τὰ ἴδια συνθήματα καὶ τὴν ἴδια ἐπιχειρηματολογία. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ γενικὴ «γραμμή». Ὁ ἴδιος ὁ Μικογιάν, γιὰ νὰ ἐνισχύση προφανῶς τὴν κομμουνιστικὴ «ἀνθρωπιστικὴ» ἐπιχειρηματολογία, ποὺ ἐκφράζεται στὸ «ἐμεῖς νὰ εἴμαστε καλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἂς βγάλουν τὰ μάτια τους» ἐπῆγε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὴ Μπὸν καὶ ὑπεσχέθη:

«Ἂν ἡ Δυτικὴ Γερμανία δὲν δεχθῆ τὴν ἐγκατάστασι ἀτομικῶν βάσεων στὸ ἔδαφός της τότε σὲ περίπτωσι πολέμου ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις δὲν θὰ χρησιμοποιήση ἐναντίον της ἀτομικὰ ὅπλα». Θὰ χρησιμοποιήση μόνον τάνκς, ἀεροπλάνα, βόμβες τῶν 12 τόννων, κανόνια, πολυβόλα καὶ τουφέκια. Εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ παραχώρησι στόν... ἀνθρωπισμό!! Τὰ ἀτομικὰ ὅπλα ἀνασκάπτουν μία χώρα μὲ μιᾶς ἐνῶ τὰ ἄλλα τὴν ἀνασκάπτουν μέ... δόσεις! Ἄλλο τώρα τί θὰ ἐμποδίση τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, σὲ μιὰ περίοδο ποὺ θὰ διακυβεύεται γι' αὐτὴ τὸ πᾶν, νὰ χρησιμοποιήση καὶ ἀτομικὰ ὅπλα, ἂν αὐτὸ τὸ θεωρήση σκόπιμο. Οἱ Φιλλανδοί, οἱ Πολωνοί, τὰ Βαλκανικὰ Κράτη, ἐμεῖς καὶ ἄλλοι ἔχουμε πικρὴ πεῖρα ἀπὸ παρόμοιες προπολεμικὲς σοβιετικὲς ὑποσχέσεις.

Ὡστόσο, ἂν τὴν ἐπιχειρηματολογία τοῦ : «ἐμεῖς νὰ εἴμαστε καλὰ» τὴν δεχθῆ κάθε λαὸς τοῦ ΝΑΤΟ χωριστά, θὰ ἐπιτευχθῆ ἕνα γενικὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τὸ ὁποῖο φαίνεται νὰ ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ τὸ Κρεμλῖνο: δὲν θὰ ἐγκατασταθοῦν βάσεις στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀτλαν-

τικοῦ Συμφώνου. Τὰ ΚΚ καὶ οἱ «μετωπικὲς» ὀργανώσεις τους ἐμφανιζόμενα ὡσὰν νὰ ἐνδιαφέρωνται τὸ καθένα γιὰ τὴ χώρα του, ἐργάζονται, ἐν τούτοις, γιὰ τὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ γενικοῦ ἀποτελέσματος βάσει ὁδηγιῶν τοῦ Κρεμλίνου.

Οἱ σοβιετικοὶ ἐξοπλισμοί.

Τὸ ζήτημα, ὅμως, δὲν κλείνει ἐδῶ. Ἀπὸ ἐδῶ ἀντίθετα ἀρχίζει. Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ κινεῖ τὸν πολυδάπανο τερατώδη μηχανισμὸ τῆς προπαγάνδας της γιὰ νὰ ὑπονομεύση τὸ ἀμυντικὸ σύστημα τῶν ἐλευθέρων χωρῶν, ἐξοπλίζεται πυρετωδῶς. Ὁ πολεμικὸς προσανατολισμὸς τῆς οἰκονομίας της ἀποδεικνύεται:

Πρῶτον, ἀπὸ τὸ χαμηλὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο ὅλων τῶν λαῶν τοῦ Παραπετάσματος, ποὺ εἶναι ἀσυμβίβαστο μὲ τὴν ἐγκατάλειψι τῆς βιομηχανίας καταναλωτικῶν ἀγαθῶν.

Δεύτερον, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, ἂν καὶ βγῆκε κατεστραμμένη ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ εἶχε τόσα ἄλλα σοβαρότατα προβλήματα νὰ λύση, κατώρθωσε, ἐν τούτοις, νὰ προηγῆται στὸν τομέα τῶν συγχρόνων ὅπλων καὶ αὐτῆς τῆς Ἀμερικῆς, παρὰ τοὺς τεραστίους ὑλικοὺς πόρους τῆς τελευταίας.

Τρίτον, ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ σοβιετικοῦ προϋπολογισμοῦ ποὺ δείχνει ὅτι οἱ στρατιωτικὲς δαπάνες ἔφθασαν σχεδὸν τὸ ἐπίπεδο τῶν πολεμικῶν ἐτῶν. Πραγματικά, κατὰ τὸ 1956 καὶ 1957 ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις διέθεσε γιὰ καθαρὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς, κατὰ τοὺς ἐγκυρότερους ὑπολογισμοὺς τὸν ἕνα χρόνο 117,12 δισ. ρούβλια. Οἱ στρατιωτικές της δαπάνες κατὰ τὰ χρόνια τοῦ πολέμου ἦσαν:

Τὸ 1941:	90,3	δισ.	ρούβλια
» 1942:	105,4	»	»
» 1943:	124,7	»	»
» 1944:	137,9	»	»
» 1945:	128,1	»	»

Ὁ καταφανὴς πολεμικὸς προσανατολισμὸς τῆς Σοβιετικῆς οἰκονομίας ἄνοιξε μπροστὰ στὴν ἀνθρωπότητα μίαν ἐφιαλτικὴ

προοπτική, τῆς ὁποίας μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐξακόντισι τῶν κατευθυνομένων σοβιετικῶν πυραύλων καὶ τεχνιτῶν δορυφόρων, ἀρχίσαμε νὰ ἀποκτοῦμε συνείδησι.

Ὁ Νορβηγὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Λάγκε ἀπεκάλυψε προσφάτως τὴν ὕπαρξι σοβιετικῶν βάσεων ἐκτοξεύσεως πυραύλων στὴν Πολωνία, Τσεχοσλοβακία καὶ Ἀνατολικὴ Πρωσσία. Σὲ ἀνάλογες ἀποκαλύψεις προέβη τὴν 29η Ἀπριλίου ὁ Καγκελλάριος τῆς Δ. Γερμανίας Δρ. Ἀντενάουερ. Ἐδήλωσε ὅτι 90 βάσεις ἐκτοξεύσεως πυραύλων σχεδιάζονται, κατασκευάζονται ἢ ἔχουν ἤδη ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἀν. Εὐρώπη.

Οἱ κομμουνισταὶ διαψεύδουν τὶς πληροφορίες αὐτές, ἀλλὰ μόνον μία ἐπιτόπιος ἔρευνα στὰ ἐδάφη τους ἀπὸ τὸν Ο.Η.Ε. μπορεῖ ν' ἀποτελέση γιὰ τὸν ἐλεύθερο κόσμο ἐγγύησι. Ἔχομε πικρὴ πεῖρα σχετικὰ μὲ τὴν «εἰλικρίνεια» τῶν κομμουνιστικῶν δηλώσεων.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἂς ὑπενθυμίσωμε ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ στρατόπεδο, ἐκτὸς τῆς Κίνας, ἔχει ὑπὸ τὰ ὅπλα 4.315.000 ἄνδρες καὶ διαθέτει 26.820 ἀεροπλάνα καὶ 473 ὑποβρύχια.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω στοιχεῖα βγαίνει ὅτι πρωταρχικὴ ἐπιδίωξι τῆς Σοβ. Ἑνώσεως εἶναι τὸ νὰ κατορθώση νὰ ἀνατρέψη τὸν σημερινὸ στρατηγικὸ συσχετισμὸ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Συσχετισμὸ ποὺ, ὅπως εἶναι γνωστό, διατηρεῖ τὴν ἰσορροπία καὶ παρεμποδίζει τὴν ἐξαπόλυσι ἑνὸς νέου πολέμου, ἐφ' ὅσον εἶναι φανερὸ ὅτι, ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, ἐὰν ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς ἀποφάσιζε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς Δύσεως θὰ ἐξετίθετο στὸν κίνδυνο συντριπτικῶν ἀντιποίνων.

Τὰ λεγόμενα διηπειρωτικὰ κατευθυνόμενα βλήματα ποὺ κατεσκεύασε ἡ Σοβ. Ἕνωσις—εἶναι καὶ τοῦτο μιὰ ἀπόδειξι τῆς ὑποκρισίας τῶν κομμουνιστικῶν διακηρύξεων περὶ «εἰρήνης», διότι ἀπεδείχθη ὅτι ὅταν οἱ κομμουνισταὶ ἐκόπτοντο διὰ τὴν «εἰρήνην» εἶχαν ἀφιερώσει ὅλες τὶς δυνάμεις τους στὴν κατασκευὴ τῶν καταστρεπτικωτέρων πολεμικῶν μέσων—ὑπῆρξεν ἕνα ἀποφασιστικὸ βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς ἀνατροπῆς τοῦ σημερινοῦ στρατηγικοῦ συσχετισμοῦ. Διότι μὲ αὐτὰ ἡ

Σοβ. Ἕνωσι μπορεῖ νὰ προσβάλη, ὅπως ἀρέσκεται νὰ καυχᾶται, «ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς».

Δὲν φτάνει, ὅμως, μόνον αὐτὸ γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ στρατηγικοῦ συσχετισμοῦ. Τὸ νὰ μπορῆ νὰ πλήξη ἡ Σοβ. Ἕνωσι «ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς» εἶναι ὁ ἕνας παράγων πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς ἀποκτήσεως τῆς ὑπεροχῆς. Γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ συσχετισμοῦ καὶ τὴν ἀπόκτησι τῆς ὑπεροχῆς ποὺ θὰ ἐπιτρέψη στὴ Σοβ. Ἕνωσι νὰ ἐπιβάλη τὶς ἀπόψεις της, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς ἐξουθενώσεως τῆς Δύσεως, χρειάζεται καὶ ἕνας ἀκόμη παράγων: νὰ μὴ μπορῆ ἡ Δύσις νὰ πλήξη τὴ Σοβ. Ἕνωσι, νὰ εἶναι ἐξησφαλισμένη ἡ Σοβ. Ἕνωσις ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῶν ἀντιποίνων, καὶ νὰ μπορῆ ἡ Σοβ. Ἕνωσις νὰ χτυπᾶ χωρὶς νὰ χτυπιέται. Καὶ γιὰ νὰ γίνη αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ ὑπάρχουν στὶς διάφορες δυτικὲς χῶρες βάσεις ἐκτοξεύσεως πυραύλων μέσου βεληνεκοῦς, οἱ ὁποῖες, ὅπως ἔχουν σήμερα τὰ πράγματα, ἀποτελοῦν τὸ μοναδικὸ σχεδὸν μέσον τῆς Δύσεως, τὸν μοναδικὸ παράγοντα διατηρήσεως τῆς ἰσορροπίας καί, ἐπομένως, τὸ καλύτερο μέσον γιὰ τὴν ἀποθάρρυνσι ἐκείνων ποὺ θὰ ἐσκέπτοντο νὰ ἐξαπολύσουν ἐπίθεσι καὶ νὰ προκαλέσουν ἕναν καινούργιο καταστρεπτικὸ πόλεμο.

Καὶ ἀκριβῶς ἐδῶ βρίσκεται τὸ μυστικὸ τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ» καὶ τῆς «εἰρηνοφιλίας» τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας κτλ. Δὲν θέλουν βάσεις ὄχι γιατὶ ἡ ὕπαρξί τους ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τὴ χώρα μας, ἀλλὰ γιατὶ ἀπὸ τὶς βάσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ κτυπηθῆ ἡ πραγματική τους πατρίδα, ἡ Σοβ. Ἕνωσις, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἀποφάσιζε νὰ ἐπιτεθῆ. Ζητοῦν τὴν κατάργησι τῶν βάσεων ὄχι γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Γαλλία, ἀλλὰ γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴ Σοβ. Ἕνωσι ἀπὸ τὰ ἀντίποινα. Καὶ ἀκόμη περισσότερο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν στὴ Σοβ. Ἕνωσι τὴ δυνατότητα νὰ μπορῆ νὰ κτυπήση χωρὶς νὰ διατρέχη τὸν κίνδυνο νὰ κτυπηθῆ. Ἂν οἱ βάσεις αὐτὲς ἐστρέφοντο ἐναντίον τῆς Δύσεως, ἂν ἦσαν σοβιετικὲς οἱ κομμουνισταὶ δὲν θὰ ἔβγαζαν τσιμουδιά. Ἀπόδειξις τὸ γεγονὸς ὅτι μόλις γίνεται λόγος γιὰ βάσεις ποὺ ἔχει ἡ Σοβ. Ἕνωσις στοὺς δορυφόρους, οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ σπεύδουν νὰ τὰ διαψεύσουν μὲ ἀγανάκτησι, ἄσχετα

ἄν δέν εἶναι εἰς θέσιν νά γνωρίζουν τί γίνεται στίς χῶρες αὐτές. Καί ἐπίσης τό γεγονός ὅτι μόλις ἀνηγγέλθη ἡ κατοχή ὑπό τῆς Σοβ. Ἑνώσεως τῶν διηπειρωτικῶν βαλλιστικῶν βλημάτων, οἱ κομμουνισταί τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γαλλίας κλπ. ὄχι μόνον σάν «εἰρηνόφιλοι» καί «ἀνθρωπισταί» δέν διεμαρτυρήθησαν καί δέν κατεδίκασαν τήν κατασκευή τῶν καταστρεπτικῶν αὐτῶν ὅπλων, ἀλλά καί τά ἐχαιρέτισαν μέ ἀκράτητο ἐνθουσιασμό!

Ἀπό ὅλα αὐτά προκύπτει ὅτι ἄν ὁ ἐλεύθερος κόσμος διαβρωθῆ καί διασπασθῆ ἀπό τήν ὑπονομευτική κομμουνιστική δραστηριότητα—στό πλαίσιο τῆς ὁποίας ἔχει ἐξαπολυθεῖ καί ὁ θόρυβος γιά τίς βάσεις—θά φθάση μπροστά στό μοιραῖο, στό τραγικό δίλημμα: ἤ νά ὑποταγῆ στόν πάνοπλο κομμουνισμό ἤ νά δεχθῆ ἕναν ἐφιαλτικό πόλεμο κάτω ἀπό δυσμενέστατους γι' αὐτόν ὅρους. Ἡ στιγμή αὐτή θά φθάση, ὅταν ἡ Σοβιετική Ἕνωσις—μέ τούς πυρετώδεις ἐξοπλισμούς καί τήν προπαγάνδα της—θά ἔχη ἐξασφαλίσει συντριπτική ὑπεροχή ἀπέναντι ἑνός κόσμου πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ, ὅταν ἔπρεπε, τί ἐσήμαιναν οἱ κατευθυνόμενοι πύραυλοι καί οἱ τεχνητοί δορυφόροι.

Σέ μιά τέτοια περίπτωσι θά ἦταν ἐγκληματική ἀφέλεια ἡ πίστι, ὅτι ἡ χώρα μας μποροῦσε νά βασισθῆ στίς σοβιετικές διακηρύξεις περί σεβασμοῦ τῶν οὐδετέρων χωρῶν. Χωρίς νά λογαριάσουμε ὅτι ἡ τυχόν ἀνάπτυξις οὐδετεροφίλων τάσεων στούς κόλπους τῆς Ἀτλαντικῆς Συμμαχίας εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος πρός τόν πόλεμο. Ἡ πεῖρα τοῦ χιτλερισμοῦ ἀπέδειξε ὅτι εἶναι τρομερά ριψοκίνδυνη ἡ καλλιέργεια σέ ἁρπακτικούς δικτάτορες τῆς αὐταπάτης ὅτι μποροῦν νά κυριαρχήσουν στόν κόσμο μέ μέσο τόν πόλεμο.

Ἀλλ' ἄς δοῦμε λίγο τό ζήτημα αὐτό.

"ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ!,,

Ἀπό τήν «οὐδετερότητα» στή σοβιετοποίησι.

Οἱ κομμουνισταί καί οἱ συνοδοιπόροι τους ἐπιδιώκουν τήν οὐδετεροποίησι τῆς χώρας μας. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν συγ-

κλίνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλες τους οἱ προσπάθειες. Τάσεις οὐδετερόφιλες ἐπιδιώκουν νὰ καλλιεργήσουν στὸν ἑλληνικὸ λαό, εἴτε στρέφοντας ἐναντίον τοῦ ΝΑΤΟ τὴ δυσαρέσκειά του ἐξ αἰτίας τοῦ κυπριακοῦ, εἴτε προβάλλοντας τὸν ἐφιάλτη τῶν «ἀτομικῶν ἀντιποίνων», εἴτε περιγράφοντας τὰ «πλεονεκτήματα» τῆς οὐδετερότητος.

Ποιά, ὅμως, εἶναι πραγματικὰ τὰ «πλεονεκτήματα» μιᾶς τέτοιας πολιτικῆς δὲν θὰ τὸ μάθωμε ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, ἀλλ' ἀπ' ὅ,τι ἀκριβῶς προσπαθεῖ νὰ κρύψη ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ πρῶτα-πρῶτα κρύβει εἶναι οἱ ἐξοπλισμοὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλήσαμε παραπάνω καὶ τὰ σχέδια ποὺ βασίζονται σ' αὐτοὺς τοὺς ἐξοπλισμούς. Ἂς θυμηθοῦμε ἔπειτα τὸ ἀπόσπασμα τοῦ «Νέου Κόσμου» τὸ σχετικὸ μὲ τὴν «Προγραμματικὴ Διακήρυξι» τοῦ ΚΚΕ. Ἐκεῖ περιέχεται ἡ σαφὴς προειδοποίησις ὅτι ἡ «Δημοκρατικὴ Ἀλλαγή»—στὴν ὁποία περιλαμβάνεται ἡ οὐδετεροποίησις τῆς χώρας μας—εἶναι τὸ «πρόγραμμα μίνιμουμ» τοῦ κόμματος. Ὅ,τι δηλαδὴ μᾶς συνιστοῦν σήμερα ὡς καλύτερο, γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι παρὰ ἕνα βῆμα πρὸς κάτι «ἀκόμη καλύτερο»: τὴν μεταβολὴ τῆς Ἑλλάδος σὲ σοβιετικὸ καὶ βουλγαρικὸ δορυφόρο. Ἀλλ' ἂς ἐξετάσωμε τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιτευχθῆ αὐτὸ τὸ ἐπιθυμητὸ ἀπὸ τὸ ΚΚΕ ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἕνας τρόπος εἶναι νὰ παρασυρθῆ ἕνα σημαντικὸ μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μὲ τὸ σύνθημα τῆς «οὐδετερότητος» στὴν ἐν ἀγνοίᾳ του ὑποστήριξι τῆς κομμουνιστικῆς πολιτικῆς, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι πατριῶτες εἶχαν παρασυρθεῖ στὶς γραμμὲς τοῦ ΚΚΕ, μὲ τὸ σύνθημα τοῦ «ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ» ἀγῶνος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κατοχῆς. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι τὸ ΚΚΕ μποροῦσε νὰ βγῆ ξαφνικὰ ἀρκετὰ ἐνισχυμένο, ὥστε νὰ ἐπιδιώξη τὴν κατάληψι τῆς ἐξουσίας μὲ τὶς γνωστὲς «ὁμαλοδημοκρατικὲς» μεθόδους. Καὶ φυσικά, ἂν ἐπετύγχανε τὸ σκοπό του, οἱ ἀνύποπτοι «οὐδετερόφιλοι» θὰ ξυπνοῦσαν μέσα σὲ μιὰ κατάστασι ὅπου ἡ οὐδετεροφιλία θεωρεῖται ὡς τὸ φοβερώτερο ἔγκλημα. Ὁ Διεθνὴς Κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ οὐδετεροποιήση τὰ κράτη ποὺ συμμετέχουν στὸ ἀμυντικὸ σύστημα τοῦ ἐλευθέ-

ρου κόσμου, άλλά όχι βέβαια και τά κράτη τοῦ 'Ανατολικοῦ Συνασπισμοῦ. 'Η τραγική τύχη τῆς Οὐγγαρίας ἀποτελεῖ σαφῆ προειδοποίησι γιά κάθε λαό τοῦ Παραπετάσματος πού θά τολμήση νά στραφῆ πρός τήν οὐδετερότητα. Αὐτή ἀνέκοψε καί τήν ὁρμή μέ τήν ὁποία οἱ Πολωνοί εἶχαν τραπεῖ πρός αὐτή τήν κατεύθυνσι.

'Ο ἄλλος τρόπος εἶναι ἡ κατάληψις τῆς οὐδετεροποιημένης 'Ελλάδος ἀπό τά στρατεύματα τοῦ 'Ανατολικοῦ Συνασπισμοῦ. Τήν ἐπίθεσι θά διευκολύνη καί ἡ ἀνατρεπτική δράσι τῶν κομμουνιστῶν, πού ἔχουν ἐν τῷ μεταξύ ἀποθρασυνθῆ, στό ἐσωτερικό τῆς χώρας.

Πρίν βιαστῆ κανείς νά ἀποκλείση τό ἐνδεχόμενο αὐτό, ἄς λάβη ὑπ' ὄψι του τά ἑξῆς:

Οἱ «οὐδέτεροι» λεία τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Τά σύγχρονα μέσα καταστροφῆς, ἐνῶ ἀπό τή μιά ἀπομακρύνουν τήν ἀπειλή μιᾶς παγκοσμίου συρράξεως—ἐφ' ὅσον βέβαια ὑπάρχει ἰσορροπία δυνάμεων—ἀπό τήν ἄλλη, ὄχι μόνον δέν ἐμποδίζουν, ἀλλά καί καθιστοῦν, σέ ὡρισμένες περιπτώσεις πιθανότερη τή διεξαγωγή τοπικῶν πολέμων, γιά νά μήν ποῦμε τούς διευκολύνουν!

'Η σοβιετική ἐπέμβασις στήν Οὐγγαρία μᾶς προσφέρει ἕνα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα ἐπί τοῦ προκειμένου. Οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ἀπέφυγαν νά βοηθήσουν τόν οὐγγρικό λαό, μπροστά στόν κίνδυνο νά γενικευθῆ ἡ σύρραξις.

Γενικά, ὅμως, οἱ Δυτικές δημοκρατίες εἶναι δυσκίνητες στήν ἀντιμετώπισι μιᾶς ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς, ὅταν ἡ πολιτική αὐτή δέν τίς θίγει ἄμεσα ἤ δέν θίγει ἕναν ἀμυντικό ὀργανισμό στόν ὁποῖο συμμετέχουν. Αὐτό τό ἐκμεταλλεύθηκαν τόσον ὁ Χίτλερ ὅσο καί ὁ Στάλιν. Οἱ σημερινοί σοβιετικοί ἡγέται ἐλπίζουν ὅτι ἡ αὐξανομένη καταστρεπτικότητα τῶν συγχρόνων μέσων καταστροφῆς θά μεγαλώση τούς δισταγμούς τῶν Δυτικῶν σέ περίπτωσι περιορισμένων σοβιετικῶν ἐπιχειρήσεων. Δέν ἀμφιβάλλουν, ὅμως, ὅτι δέν θά συναντήσουν κανένα δισταγμό, ἄν τολμήσουν νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον χώρας πού ἀνήκει στό ἀμυντικό σύστημα τῆς Δύσεως. Γιατί τό ἀμυντικό αὐ-

τὸ σύστημα θὰ τεθῆ σὲ κίνησι, χωρὶς νὰ χρειασθῆ νὰ περάση ἀπὸ τὴν ἔγκρισι τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν κοινοβουλίων. Ἡ ἔγκρισις αὐτὴ ἔχει ἤδη δοθεῖ.

Αὐτός, προφανῶς, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβαρότερους λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα καταβάλλει τόσες προσπάθειες γιὰ νὰ οὐδετεροποιήση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες χῶρες ἔξω ἀπὸ τὸ Παραπέτασμα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὄχι μόνον ἐξασθενίζει τὸ δυτικὸ ἀμυντικὸ σύστημα, ἀλλὰ δημιουργεῖ καὶ τὶς προϋποθέσεις μιᾶς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου σοβιετικῆς ἐπεμβάσεως στὴν οὐδετεροποιημένη χώρα. Καί, ἂν ἡ χώρα αὐτὴ δεχθῆ τελικὰ τὴν ἐπίθεσι, θὰ ριψοκινδυνεύσουν, ἡ κοινὴ γνώμη καὶ τὰ δυτικὰ Κοινοβούλια, ἕναν γενικὸ πόλεμο γιὰ νὰ σωθῆ μιὰ οὐδέτερη χώρα; Δὲν εἶναι βέβαιο. Ἡ περίπτωσι τῆς Οὐγγαρίας, θὰ πρέπει νὰ ἔπεισε τὸν Κρούστσεφ, ὅτι κερδισμένος εἶν' ἐκεῖνος ποὺ κτυπᾶ ἀποφασιστικὰ καὶ δημιουργεῖ τετελεσμένα γεγονότα, πρὶν ὡριμάσουν στὴ Δύσι οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν παροχὴ βοηθείας.

Παρόμοια «τετελεσμένα γεγονότα» προσπαθεῖ νὰ προετοιμάση στὴ χώρα μας καὶ ἀλλοῦ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, μὲ τὸν ἐκφοβισμὸ καὶ τὸ σύνθημα τῆς «οὐδετερότητας». Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, δὲν ἀμφιβάλλομε ὅτι θ' ἀντιλαμβάνονταν πιὰ ὅλοι τὰ «πλεονεκτήματα» τῆς «οὐδετερότητας». Ἀλλὰ τότε θὰ ἦταν πολὺ ἀργά...

Ὡστόσο, ὑπάρχει ἕνας τρόπος γιὰ νὰ μᾶς πείσουν οἱ κομμουνισταὶ περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς οὐδετερότητος: ν' ἀκολουθήσουν πρῶτοι τὴν πολιτικὴ αὐτὴ οἱ «σύντροφοί» των τοῦ Παραπετάσματος. Ὅσο αὐτοὶ θὰ καταδικάζουν τὴν οὐδετερότητα ὡς ἔγκλημα, ὅταν ἐμφανίζεται στὶς γραμμές τους, ἄλλο τόσο ἐμεῖς θὰ δικαιούμεθα νὰ χαρακτηρίζωμε ὡς ὑποκριτικὴ τὴν «οὐδετοφιλία» τῶν ἐδῶ «συντρόφων» καὶ συνοδοιπόρων τους.

Η "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ,,

Πρὸς τὴ δικτατορία διὰ τοῦ...κοινοβουλευτισμοῦ.

Σὲ κάθε μὴ κομμουνιστικὴ χώρα οἱ κομμουνισταὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ὕπαρξι τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν ποὺ

ἐξασφαλίζει τὸ κοινοβουλευτικὸ καθεστώς. Προσπαθοῦν μάλιστα νὰ διευρύνουν ὅσο μποροῦν αὐτὲς τὶς ἐλευθερίες, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν πλήρη ἀσυδοσία στὴν ἀνατρεπτική τους δράσι. Ὅταν μιὰ δημοκρατία ὑποχρεωθῆ νὰ πάρη ὁρισμένα μέτρα ἐναντίον αὐτῆς τῆς δράσεως—ὅπως συνέβη στὴ χώρα μας ὅπου τὸ ΚΚΕ ἐτέθη ἐκτὸς νόμου, λόγῳ τῶν δύο ἐνόπλων ἀποπειρῶν του νὰ καταλάβη διὰ τῆς βίας τὴν ἐξουσία—οἱ κομμουνισταὶ φωνάζουν ὅτι «παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας», ὅτι «τὸ κοινοβουλευτικὸ καθεστὼς δὲν λειτουργεῖ κανονικά», ὅτι «πρέπει νὰ καταργηθοῦν τὰ ἀνελεύθερα μέτρα». Ἐμφανίζονται ἔτσι ὡς ὑπέρμαχοι τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, ὡς ὑπέρμαχοι ἑνὸς καθεστῶτος ποὺ ἀγωνίζονται, ἐν τούτοις, νά ἀνατρέψουν. Οἱ «θέσεις» τοῦ Β΄ Συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς καθορίζουν ὡς ἑξῆς τὴ στάσι τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων ἀπέναντι τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας:

> «Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα μπαίνει μέσα στὴ Βουλὴ ὄχι γιὰ νὰ κάμη δράση ἐποικοδομητική, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑποσκάψη ἀπὸ μέσα τὴν κυβερνητικὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἴδια τὴ Βουλή».
>
> ....
>
> «Ἡ κοινοβουλευτικὴ αὐτὴ δράση συνίσταται κυρίως στὴ χρησιμοποίηση τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βήματος γιὰ τὸ σκοπὸ ἐπαναστατικῆς προπαγάνδας, γιὰ τὴν καταγγελία τῶν στρατηγημάτων τοῦ ἀντιπάλου, γιὰ τὴν πολιτικὴ συγκέντρωσι τῶν μαζῶν κλπ.».
>
> ....
>
> «Μόλις τελειώσουν οἱ ἐκλογές, ἡ ὀργάνωση τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ὁμάδας πρέπει νὰ βρεθῆ τελείως στὰ χέρια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος, ἀδιάφορο ἂν ἡ Κ.Ε. εἶναι νόμιμη ἢ παράνομη».
>
> ....
>
> «Νομοσχέδια καθαρὰ ἐπιδεικτικὰ καὶ καμωμένα ὄχι γιὰ νὰ γίνωνται δεκτὰ ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη, ἀλλὰ γιὰ προπαγάνδα καὶ ζύμωσι, μποροῦν νὰ ὑποβάλωνται μὲ τὶς ὁδηγίες τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς».
>
> ....

«Κάθε κομμουνιστής βουλευτής πρέπει νά συνδυάζη τήν παράνομη μέ τή νόμιμη δράση. Στίς χῶρες ὅπου οἱ κομμουνιστές βουλευτές ἔχουν ἀκόμη, σύμφωνα μέ τούς ἀστικούς νόμους, τή βουλευτική ἀσυλία, πρέπει νά χρησιμοποιοῦν τήν ἀσυλία αὐτή γιά τήν παράνομη ὀργάνωση καί δράση τοῦ Κόμματος».

....

«Κάθε κομμουνιστής βουλευτής πρέπει νά καταλάβη καλά ὅτι δέν εἶναι νομοθέτης πού πρέπει νά συνεννοηθῆ μέ ἄλλους νομοθέτες, ἀλλά προπαγανδιστής τοῦ Κόμματος. Ὁ κομμουνιστής βουλευτής εἶναι ὑπεύθυνος ὄχι ἀπέναντι στήν ἀνώνυμη μάζα τῶν ἐκλογέων, ἀλλά μπροστά στό κομμουνιστικό κόμμα, νόμιμο ἤ παράνομο».

....

«Ἐν τούτοις δέν πρέπει νά συμπεράνωμε ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά καταφεύγωμε σέ ὅλες τίς περιπτώσεις στήν κοινοβουλευτική δράση. Αὐτό εἶναι ζήτημα τακτικῆς. Μπορεῖ νά συμβῆ, ἐν ἀνάγκη, νά ἐγκαταλείψωμε τό Κοινοβούλιο... Σέ ἄλλες περιστάσεις ἐνδιαφέρει νά μποϋκοτάρωμε τίς ἐκλογές... Τό μποϋκοτάρισμα τῶν ἐκλογῶν καί ἡ ἔξοδος ἀπό τή Βουλή εἶναι κατάλληλα ὅταν εἶναι ἀμέσως δυνατή ἡ προσφυγή στόν ἔνοπλο ἀγῶνα γιά τήν ἐξουσία».

Τό τελευταῖο αὐτό ἔκανε τό ΚΚΕ κατά τίς παραμονές τῶν Δεκεμβριανῶν καί τοῦ συμμοριτοπολέμου. Στήν πρώτη περίπτωσι τράβηξε τούς ὑπουργούς του ἀπό τήν κυβέρνησι καί στή δεύτερη κήρυξε ἀποχή ἀπό τίς ἐκλογές.

Ἡ «ἀνώτερη δημοκρατία».

Μέ τί τώρα θ' ἀντικαταστήσουν οἱ κομμουνισταί τόν κοινοβουλευτισμό τό εἴδαμε ὅταν ἀναφερθήκαμε στίς ἀπώτερες ἐπιδιώξεις τους. Σκοπός τους εἶναι ἡ ἐπιβολή τῆς λεγομένης «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου», τήν ὁποίαν ὡστόσο ἐμφανίζουν ὡς μίαν «ἀνώτερη μορφή δημοκρατίας». Σέ τί συνίσταται, ὅμως, αὐτή ἡ δημοκρατία μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά τό διαπιστώσωμε ἀπό τά ἐπίσημα κείμενα—φανερά καί μυστι-

κά—τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ σοβιετικοῦ Κ.Κ. ποὺ ἀπεκάλυψεν τὴν ὕπαρξι τρομοκρατίας, ὁλοκληρωτικοῦ ἐλέγχου, στρατοπέδων συγκεντρώσεως, χαμηλὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο κλπ. Μᾶς δόθηκε ἐπίσης ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ διαπιστώσωμε κατὰ τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Πολωνίας. Μᾶς τὸ φανέρωσαν τὰ ἑκατομμύρια τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν ἄλλων φυγάδων ποὺ ἐγκατέλειψαν τὸν «σοσιαλιστικὸ παράδεισο» γιὰ νὰ καταφύγουν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των στὴν «καπιταλιστικὴ κόλαση». Μᾶς τὸ φανέρωσαν, τέλος, οἱ χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων πρώην κομμουνιστῶν καὶ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς παλιᾶς μειονότητος τῆς Ρωσίας, ποὺ ἐπαναπατρίσθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Δὲν εἶναι, ὅμως, μόνον τὰ ἀναμφισβήτητα αὐτὰ γεγονότα ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸ εἶδος τῆς «δημοκρατίας» ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀγωνίζονται οἱ κομμουνισταί. Εἶναι καὶ ὁ θεμελιώδης Νόμος τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους! Τὸ ἄρθρο 125 τοῦ σοβιετικοῦ Συντάγματος γράφει:

> «Σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων καὶ γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος, ὁ νόμος ἐξασφαλίζει στοὺς πολῖτες τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως:
> —Τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου
> —Τὴν ἐλευθερία τοῦ τύπου
> —Τὴν ἐλευθερία τῶν συνελεύσεων
> —Τὴν ἐλευθερία τῆς παρελάσεως καὶ διαδηλώσεως στοὺς δρόμους».

Ἂν προσέξωμε λίγο τὴν διατύπωσι τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, δὲν θὰ δυσκολευθοῦμε νὰ διαπιστώσουμε ὅτι, οἱ ἐλευθερίες ποὺ ὑπόσχεται, οὐσιαστικὰ ἀναιροῦνται ἀπὸ τὸν δεσμευτικὸ ὅρο ποὺ θέτει στὴν ἀρχή. Πραγματικὰ ἡ «ἐλευθερία» τοῦ λόγου, τοῦ τύπου κλπ. παρέχεται μόνον «γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος». Δηλαδή, ἐλεύθερα μποροῦν νὰ ἐκφράζωνται, νὰ συγκεντρώνωνται καὶ νὰ διαδηλώνουν στοὺς δρόμους μόνον ὅσοι ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος.

Μάλιστα, γιὰ νὰ κατοχυρώση προφανῶς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς «ἐλευθερίας» τὸ Σοβιετικὸ Σύνταγμα, προβλέπει ἕνα σύστημα

ἐλέγχου καὶ κατευθύνσεως τῆς δραστηριότητος τῶν πολιτῶν πού φαίνεται καθαρὰ στὸ ἄρθρο 126. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ πού πρέπει νὰ προσέξωμε ἰδιαίτερα τὴ διατύπωσί του γράφει:

> «... ἐξασφαλίζεται στούς πολῖτες τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως τὸ δικαίωμα νὰ ἑνώνωνται στὶς κοινωνικὲς ὀργανώσεις, ἐπαγγελματικὰ συνδικᾶτα, συνεργατικὲς ἑνώσεις, ὀργανώσεις νεολαίας, ὀργανώσεις σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀμύνης, πολιτιστικές, τεχνικὲς καὶ ἐπιστημονικὲς ἑταιρεῖες, ἐνῶ παράλληλα οἱ πιὸ συνειδητοὶ καὶ πιὸ δραστήριοι πολῖτες ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα στρώματα τῶν ἐργαζομένων, ἑνώνονται στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, πού ἀντιπροσωπεύει τὸν ἡ γ ε τ ι κ ὸ π υ ρ ῆ ν α ὅ λ ω ν τ ῶ ν ὀ ρ γ α ν ώ σ ε ω ν τ ῶ ν ἐ ρ γ α ζ ο μ έ ν ω ν, ε ἴ τ ε τ ῶ ν Κ ρ α τ ι κ ῶ ν ε ἴ τ ε τ ῶ ν Κ ο ι ν ω ν ι κ ῶ ν».

Ἔτσι, ἔχομε ἀπὸ τὴ μία τὸ λαό, ὁ ὁποῖος ἔχει δῆθεν τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα τὴν ὑποχρέωσι, νὰ συμμετέχῃ στὶς προαναφερθεῖσες ὀργανώσεις καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τοὺς «πιὸ συνειδητοὺς καὶ τοὺς πιὸ δραστήριους» πολῖτες, δηλαδὴ τὰ μέλη τοῦ κόμματος πού ἀποτελοῦν τὸν ἡγετικὸ πυρῆνα ὅλων τῶν ἐργαζομένων ὀργανώσεων. Καὶ νὰ πῶς ἀπολαμβάνουν οἱ σοβιετικοὶ πολῖτες τοῦ «δικαιώματος» πού τοὺς παρέχει τὸ 126 ἄρθρο τοῦ Συντάγματος: Μέσα σὲ κάθε Σοβιέτ, ὅπως καὶ μέσα σὲ κάθε ἐργατικὸ συνδικᾶτο, ἐργοστάσιο, κολλεκτιβιστικὸ ἀγρόκτημα, ὀργάνωσι νεολαίας, ἀθλητικὸ σωματεῖο, ἢ σύλλογο συγγραφέων καὶ ἐπιστημόνων, ὑπάρχει ἕνας κομματικὸς πυρὴν πού ἀποτελεῖται ἀπὸ 3 ἢ καὶ περισσότερα μέλη τοῦ Κόμματος. Ἔργο τους εἶναι νὰ ἐπιβάλλουν τὴν πολιτικὴ τοῦ Κόμματος μέσα στὰ Σοβιὲτ ἢ στὴν ὀργάνωσι καὶ νὰ βεβαιώνωνται ὅτι ἐφαρμόζεται. Ὥστε, τὰ Σοβιέτ, ἢ ἡ ὀργάνωσις, δὲν ἀκολουθοῦν δική τους πολιτική, οὔτε παίρνουν δικές τους ἀποφάσεις. Ἁπλῶς ἐκτελοῦν τὴν πολιτικὴ τοῦ Κόμματος καὶ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Κόμματος, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἐλέγξουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἀνώτερη» μορφὴ δημοκρατίας πού ὑπόσχον-

ται οἱ κομμουνισταί. Καὶ οἱ μόνοι δρόμοι γιὰ νὰ γλυτώση κανεὶς ἀπ' αὐτήν, ὅταν δοκιμάση τὴν «ἀνωτερότητά» της,εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολούθησαν οἱ Οὔγγροι τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1956 καὶ ὁ δρόμος ποὺ ἀκολούθησαν οἱ Γερμανοὶ καὶ ἄλλοι ποὺ ἐγκατέλειψαν τὸ Παραπέτασμα.

"ΓΕΝΙΚΗ ΑΜΝΗΣΤΙΑ - ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.„

Πῶς θὰ ἔδινε ἀμνηστία τὸ Κ.Κ.Ε.

Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο ἄμεσα βασικὰ μέτρα ποὺ θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴ γνώμη τῶν κομμουνιστῶν νὰ πάρη τὸ ἑλληνικὸ Κράτος, γιὰ νὰ προχωρήση στὸ δρόμο τῆς «Δημοκρατικοποιήσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ καθεστῶτος τῆς χώρας». Βέβαια, ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὡς τὴ «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» μεσολαβεῖ κάποια ἀπόστασις. 'Αλλὰ οἱ κομμουνισταὶ εἶναι πρὸς τὸ παρόν... ὀλιγαρκεῖς!

"Ας ἀρχίσωμε, ὅμως, ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς «γενικῆς ἀμνηστίας». Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπο νὰ δοῦμε πρῶτα πῶς θὰ ἔδινε ἀμνηστία τὸ ΚΚΕ στοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους, σὲ περίπτωσι ἐπικρατήσεώς του.

'Ως γνωστόν, οἱ ἐδῶ ὑπέρμαχοι τῆς γενικῆς καὶ ἄνευ ὅρων ἀμνηστίας ὑποστηρίζουν τὴν ἄποψι ὅτι ἡ ἐμμονὴ ὡρισμένων ἀτόμων στὶς ἀνατρεπτικές τους ἀντιλήψεις, ποὺ σημαίνουν κατάλυσι τῶν σημερινῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, δὲν πρέπει ν' ἀποτελῆ κώλυμα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί τους. "Εχει, ὅμως, τὴν ἴδια γνώμη καὶ τὸ Κόμμα ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου οἱ ὀπαδοὶ ἐμφοροῦνται ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀνατρεπτικὲς ἀρχές;

Τὴν ἀπάντησι στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ τὴν δίνει ὁ «Νόμος» 22 τοῦ 1949 τῆς «Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβέρνησης» τοῦ Βουνοῦ.

'Ο «Νόμος» αὐτὸς ἀναφέρει ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς:

"Εχοντας ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 23 Δεκέμβρη 1947 ἱδρυτικὴ πράξη τῆς Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβέρνησης.

'Αποφασίζουμε

"Αρθρο 1.

'Αμνηστεύονται ὅλα τὰ πολιτικὰ καὶ κοινὰ ἀδικήματα

πού διαπράχθηκαν ἀπὸ ὁποιοδήποτε πρόσωπο μέχρι σήμερα. Ἐξαιροῦνται μόνο οἱ ἀρχιεγκληματίες: 1) Παῦλος Γλύξμπουργκ 2) Φρειδερίκη Γλύξμπουργκ 3) Ἀλέξανδρος Παπάγος 4) Θρασύβουλος Τσακαλῶτος 5) Θωμᾶς Πετζόπουλος 6) Θεμιστοκλῆς Σοφούλης, 7) Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης 8) Κωνσταντῖνος Ρέντης 9) Σπῦρος Μαρκεζίνης 10) Σοφοκλῆς Βενιζέλος 11) Παναγιώτης Κανελλόπουλος 12) Ναπολέων Ζέρβας 13) Στυλιανός Γονατᾶς 14) Γεώργιος Παπανδρέου 15) Θεόδωρος Τουρκοβασίλης 16) Ἀλέξανδρος Διομήδης 17) Γεώργιος Πεσματζόγλου 18) Μποδοσάκης Ἀθανασιάδης.

Ἄρθρο 2.

Ἡ ἀμνηστία δὲν ἰσχύει γιὰ πρόσωπα πού συνεχίζουν τὴν ἀντιλαϊκὴ ἐγκληματικὴ δράση τους...».

Ἐπακολουθοῦν τρία ἀκόμα ἄρθρα σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο ἐφαρμογῆς τοῦ «Νόμου» καὶ ἕπονται οἱ ὑπογραφὲς τῶν μελῶν τῆς ψευδοκυβερνήσεως τοῦ Βουνοῦ μεταξὺ τῶν ὁποίων τοῦ Γκρόζου, Παρτσαλίδη, Ρούσου, καὶ Στρίγγου, πού ἐμφανίζονται σήμερα ὡς ἡγέται τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀνακαινισταί του.

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει τὸ δεύτερο ἄρθρο τοῦ «Νόμου», πού σημαίνει ὅτι τῆς γενικῆς ἀμνηστίας ἐξαιροῦνται ὅλα τὰ ἄτομα πού θὰ ἐπιμείνουν μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ Κ.Κ.Ε. ν' ἀκολουθοῦν διαφορετικὴ πολιτικὴ ἀπὸ τὴ δική του. Καὶ ἄς μὴ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔθετε τὸ θέμα τῆς ἀμνηστίας τοῦ Κ.Κ.Ε. κατὰ τὸ 1949, ἔχει παύσει ν' ἀνταποκρίνεται στὶς σημερινές του προθέσεις.

Τὸ παράδειγμα τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων.

Σὲ ὅσες χῶρες ἐπικράτησε ὁ κομμουνισμὸς μετὰ τὸν πόλεμο καὶ πιὸ πολὺ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι ἑκατομμύρια ἀτόμων ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦνται στὶς φυλακὲς καὶ τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ὄχι γιατὶ ἔδρασαν ἐνόπλως—πρᾶγμα πού θὰ ἦταν ἀπολύτως δικαιολογημένο στὶς συνθῆκες τοῦ ἀνελεύθερου ὁλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος—ἀλλὰ γιατὶ ἁπλῶς δὲν ἐνέπνεαν ἐμπιστοσύνη στὴν κομμουνιστικὴ δικτατορία ἢ τῆς ἦταν ἀπαραίτητα, ὡς φθηνὴ ἐργατικὴ δύναμι.

Πάρα πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄτομα κρατοῦνται, γιατὶ ἔδη-

μιούργησαν στὶς κομμουνιστικὲς 'Αρχὲς τὴν ὑπόνοια ὅτι διαπνέονται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας. Ὅτι διαπνέονται, δηλαδή, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς ποὺ ἐπικαλοῦνται οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἄνευ ὅρων ἀμνηστίας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν κρατουμένων κομμουνιστῶν.

Στὴν 'Αλβανία εἰδικώτερα εἶναι ἐκτοπισμένα περὶ τὰ 14.000 ἄτομα στὰ στρατόπεδα 'Αλεσίου, Κούκς, Δυρραχίου καὶ Βερατίου γιατὶ εἶναι... Ἕλληνες. Στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι χωρὶς κανένα λόγο εἶναι ἐκτοπισμένοι δεκάδες χιλιάδων 'Ελλήνων στὸ Καζαχστὰν ἀπὸ τὸ 1949.

Καί, ἐνῶ στὶς ἀρχὲς 'Ιανουαρίου τοῦ 1956 ἔγινε λόγος γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ στὶς ἑστίες τους πέντε ἀπὸ τὶς 8 μειονότητες ποὺ ἐκτοπίσθηκαν ὁμαδικῶς στὶς βορειοανατολικὲς περιοχὲς τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, δὲν ἐλέχθη τίποτε σχετικῶς μὲ τὴν τύχη τῶν 'Ελλήνων τοῦ Καυκάσου, τῶν Τατάρων, τῆς Κριμαίας καὶ τῶν Γερμανῶν τοῦ Βόλγα. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα, ἀφοῦ ὑπέστησαν ἀγρίους διωγμούς, ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν σὲ στρατόπεδα καταναγκαστικῆς ἐργασίας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἀμνηστία», ποὺ ἐπικαλοῦνται στὰ ἐπιχειρήματά τους οἱ ἐδῶ ὑπέρμαχοι τῆς ἄνευ ὅρων καὶ ἐγγυήσεων ἀπελευθερώσεως τῶν δεδηλωμένων ἀνατροπέων καὶ ἐμπρηστῶν τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καί, ἂν οἱ κύριοι αὐτοὶ ἦσαν στὰ πράγματα, θὰ εἶχαν μεταβάλη τὴν 'Ελλάδα σ' ἕνα τεράστιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Εἶναι φανερὸ ὅτι στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐμεῖς δὲν τηροῦμε καθόλου τὴν ἀρχὴ τῆς ἀμοιβαιότητος! Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ συζητοῦμε ἀκόμη καὶ τὴν ἐπέκτασι τῶν μέτρων ἐπιεικείας, ἂν καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ ἀμνηστευόμενος κομμουνιστὴς θὰ ἐνταχθῇ ἀμέσως στὸν παράνομο μηχανισμὸ τοῦ κόμματος καὶ θὰ ἐπαναλάβη τὶς πράξεις γιὰ τὶς ὁποῖες εἶναι σήμερα ἐκτοπισμένος ἢ φυλακισμένος.

Τὸ Κράτος τοὺς ζητεῖ ὡρισμένες ἐγγυήσεις, τὶς ὁποῖες, ὅμως, ἀρνοῦνται μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἰδεολογικῆς ἀξιοπρεπείας. Ὅμως, ἐδῶ δὲν πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ ἰδεολογικὴ ἀξιοπρέπεια, ἀλλὰ γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ἡ ἐπιμονή, ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ προσκόλ-

λησίς τους στὸν κομμουνισμὸ ἀντιπροσωπεύει γιὰ τὸ ἔθνος καὶ τὸν ἑλληνικὸ λαό.

Ἀρνούμενοι νὰ ἀποκηρύξουν τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν, ἀρνούμενοι ν' ἀποκηρύξουν τὸ ξενοκίνητο κόμμα ποὺ τοὺς ὡδήγησε σ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα, εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ μᾶς λένε: «Ἐμεῖς θὰ ἐξακολουθήσωμε νὰ ἐργαζώμαστε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἐργασθήκαμε κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ μόλις δημιουργήσωμε κατάλληλες προϋποθέσεις θὰ ἐπαναλάβωμε τὰ ἴδια ἐγκλήματα... Σταθερὸς σκοπός μας εἶναι νὰ μεταβάλωμε τὴν Ἑλλάδα σὲ σοβιετικὸ δορυφόρο».

Τὸ αἴτημα τῆς γενικῆς ἀμνηστίας συνδέεται στενὰ μὲ τὸ αἴτημα τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. Τὸ ἕνα ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τοῦ ἄλλου. Δηλαδὴ ὄχι μόνο ἐλευθερία νομίμου δράσεως τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀλλὰ καὶ τῶν μελῶν καὶ στελεχῶν του ποὺ ἔχουν σήμερα ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὴν ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη.

Ἡ παράνομη δράσις «σιδερένιος νόμος» τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἡ προπαγάνδα, βέβαια, ἐμφανίζει καὶ τὰ δύο αἰτήματα ὡς ἐμπνεόμενα ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπισμὸ καὶ τὴν ἀνάγκη πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος. Ὅσα, ὅμως, ἐκθέσαμε παραπάνω σχετικὰ μὲ τοὺς τελικοὺς σκοποὺς τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τὴ σταθερή του πρόθεσι νὰ «χρησιμοποιήση» τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς τοῦ κοινοβουλευτικοῦ καθεστῶτος μὲ σκοπὸ «νὰ τὸ καταστρέψη», δείχνουν καθαρὰ τί κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ» καὶ τῆς «νομιμοφροσύνης».

Ὅσον ἀφορᾶ, ὅμως, ἰδιαίτερα τὸ θέμα τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. πρέπει νὰ λάβωμε ἀκόμη ὑπ' ὄψει μας τὸ ἑξῆς: Οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ συνοδοιπόροι τους ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι σήμερα ὑποχρεωμένο νὰ συγκροτῆ παράνομες ὀργανώσεις καὶ ν' ἀναπτύσση παράνομη δρᾶσι, γιατὶ τοῦ ἀπαγορεύεται ἡ νόμιμη ὕπαρξις καὶ δρᾶσις. Τὸ ἐπιχείρημα ὅμως ἀντικρούεται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ...Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον ἐπιμένει ὅτι ἡ παράνομη δραστηριότητα ἀποτελεῖ «σιδερένιο νόμο τῆς ταξικῆς πάλης», ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν κατάστασι στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ Κόμμα.

Τὸ ἄρθρο 12 τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς ἐπέβαλε στὰ Κ.Κ. «νὰ ἱδρύσουν κοντὰ στὶς νόμιμες ὀργανώσεις τους καὶ ὀργανώσεις μυστικές». Καὶ ἐβεβαίωσε ὁ Ζαχαριάδης, τὸ 1952, στὸ βιβλίο του «Τὰ προβλήματα καθοδήγησης στὸ Κ.Κ.Ε.».

> «... ἡ ἀνάγκη τῆς παράνομης ὀργάνωσης καὶ δουλειᾶς... ἔχει ἀναχθεῖ γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς καὶ τὸ Κόμμα τους σὲ σιδερένιο νόμο τῆς ταξικῆς πάλης (σ. 199).

Καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ ἴδιου ἔργου:

> «Στὴν ὅλη κομματικὴ δουλειὰ ἡ παράνομη καθοδήγηση ἔχει προτεραιότητα ἀπέναντι στὴ νόμιμη, ἡ παράνομη καθοδήγηση φέρνει τὴ γενικὴ καὶ τὴν πρώτη εὐθύνη γιὰ ὅλη τὴν κομματικὴ δουλειὰ καὶ ὀργάνωση» (σελ. 207).
>
> ....
>
> «Μὲ ἄλλα λόγια ἡ τέχνη τῆς παράνομης ὀργάνωσης καὶ δουλειᾶς, τῆς συνωμοτικότητας καὶ τῆς ἐπαγρύπνησης, συνίσταται στὸ νὰ κρατᾶ ἑτοιμοπόλεμο τὸ Κόμμα κάτω ἀπὸ τὶς πιὸ δύσκολες συνθῆκες, στενὰ δεμένο μὲ τὶς μάζες, ὀργανωτὴ καὶ καθοδηγητὴ τῶν ἀγώνων τους, ἱκανὸ ὅταν ὡριμάσουν οἱ συνθῆκες νὰ ὁδηγήσῃ τὶς μάζες, τὸ λαό, μέχρι τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση καὶ τὴ νίκη» (σ. 201).

Πρόσφατες ὁμολογίες.

Ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Ζαχαριάδη δὲν ἔθιξε φυσικὰ τὶς θεμελιώδεις ἀρχὲς τῆς λειτουργίας τοῦ Κόμματος. Αὐτὲς δὲν καθορίζονται ἀπὸ τοὺς ἑκάστοτε ἡγέτες τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Κρεμλίνου καὶ ἰσχύουν γιὰ ὅλα τὰ Κ.Κ. Ἔτσι, ὁ Κολιγιάννης—μέλος τῆς σημερινῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε.—κατὰ τὴν περισυνὴ 7η Ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος εἶπε γιὰ τὶς παράνομες ὀργανώσεις:

> «Ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ στὴν πράξη τῆς πολιτικῆς αὐτῆς τοῦ κόμματος, γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν καθηκόντων ποὺ καθώρισε ἡ 6η Ὁλομέλεια, εἶναι ἡ ὕπαρξη γερῶν ὀργανώσεων τοῦ κομμουνιστι-

κοῦ κόμματος, στενὰ συνδεδεμένων μὲ τὶς μάζες, ἱκανῶν νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ νὰ εὐρύνουν τὶς νόμιμες μορφὲς ὀργάνωσης καὶ πάλης, ἱκανῶν νὰ ὀργανώνουν καὶ νὰ καθοδηγοῦν τὸ πλατὺ λαϊκὸ κίνημα, συνδυάζοντας σωστὰ τὴν παράνομη μὲ τὴ νόμιμη δουλειά».

Τέλος, τὸ ἄρθρο 3 παράγραφος 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. ὁρίζει ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια καθήκοντα τοῦ μέλους τοῦ Κόμματος τὴν ὑποχρέωσι «νὰ τηρεῖ αὐστηρότατα τοὺς συνωμοτικοὺς κανόνες» γιὰ νὰ περιφρουρῆ τὸν παράνομο μηχανισμό.

Πρὶν κλείσωμε τὸ θέμα τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. θεωροῦμε σκόπιμο νὰ συζητήσωμε καὶ τὴν ἄποψι σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, ἡ νομιμοποίησις θὰ ὁδηγήση στὴ διάλυσι σημερινῶν ὑποκαταστάτων τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ παραπλανοῦν τὸν λαὸ ἐμφανιζόμενα ὡς μὴ κομμουνιστικά!

Ἡ ἄποψη αὐτὴ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψι της τὸ γεγονὸς ὅτι τίποτα δὲν ὑποχρεώνει τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ προβῆ σὲ μιὰ τέτοια ἐνέργεια σὲ περίπτωσι νομιμοποιήσεώς του. Εἶναι μᾶλλον βέβαιο ὅτι ὄχι μόνον θὰ διατηρήση τὰ σημερινά του ὑποκατάστατα, ἀλλὰ θὰ μπορέση νὰ ἱδρύση καὶ ἄλλα διὰ τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ του. Ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ νόμιμη ὕπαρξις καὶ δράσις του δὲν τὸ ἐμπόδισαν νὰ δημιουργήση ἕνα «Ἀγροτικὸ Κόμμα» καὶ νὰ διατηρήση ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα τὶς μετωπικὲς ὀργανώσεις του Ε.Α.Μ., Ε.Π.Ο.Ν. κλπ.

ΤΟ "ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ,,

Εἰρηνικὸ πέρασμα στὴν... ἔνοπλη βία.

Τὸ ΚΚΕ., ἐφαρμόζοντας τὶς ἀποφάσεις τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., περὶ «δυνατότητος μεταβάσεως στὸν σοσιαλισμὸ καὶ διὰ τῆς κοινοβουλευτικῆς ὁδοῦ», διεκήρυξε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ στὴν Ἑλλάδα ἡ «σοσιαλιστικὴ ἀλλαγὴ εἰρηνικὰ χωρὶς ἐμφύλιο πόλεμο». Ἡ διακήρυξις αὐτή, χαρακτηριστικὴ τῆς περιόδου προετοιμασίας ποὺ διέρχεται τὸ Κ.Κ.Ε., (καὶ γενικὰ ὁ Διεθνὴς Κομμουνισμὸς) ἀποβλέπει

στὸ ξεθώριασμα τῶν φρικτῶν ἀναμνήσεων τῶν Δεκεμβριανῶν καὶ τοῦ συμμοριτοπολέμου καὶ τὴν ἀμβλυνσι τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στὴν κομμουνιστικὴ διείσδυσι. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὸ σύνθημα τοῦ «εἰρηνικοῦ περάσματος στὸν σοσιαλισμὸ» ἄρχισε νὰ προκαλῇ σύγχισι καὶ νὰ ἐπιδρᾷ δυσμενῶς ἐπὶ τῶν κουρασμένων καὶ ἀπογοητευμένων ὑπολειμμάτων τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. στὸ Παραπέτασμα. Καί, ἐπειδὴ ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος θέλει νὰ ἀμβλύνη τὴν ἀντίστασι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν ἐπαναστατικότητα τῶν μελῶν τοῦ Κόμματος, ὑποχρεώθηκε σὲ μεταγενέστερα κείμενά της νὰ κάνη ὡρισμένες «διευκρινίσεις». Ἔτσι στὸ ὑπ' ἀριθμὸν4-5) 1957 τεῦχος τοῦ «Νέου Κόσμου» διαβάζομε:

«Τοῦτο ὅμως (δηλαδὴ τὸ «εἰρηνικὸ πέρασμα») δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ στάση ποὺ θὰ κρατήση ἡ πλουτοκρατικὴ ὀλιγαρχία ποὺ βρίσκεται στὴν ἐξουσία καὶ ποὺ δὲν παραιτεῖται ποτὲ θεληματικά».

«Ἡ ὑπόθεση θὰ ἐξαρτηθῆ σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὸ συσχετισμὸ τῶν δυνάμεων σὲ κάθε χώρα, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν διεθνῆ συσχετισμό, ἀπὸ τὸ βαθμὸ ὀργάνωσης καὶ συνείδησης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ ἀπὸ τὴ δύναμη ἀντίστασης τῶν ἀντιδραστικῶν τάξεων»,

Ἀκόμη σαφέστερος εἶναι ὁ Παρτσαλίδης, ὁ ὁποῖος στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 9 τεῦχος τοῦ «Νέου Κόσμου» δὲν διστάζει νὰ κάνη λόγο καὶ γιὰ τὴν προετοιμασία ἑνὸς νέου αἱματοκυλίσματος τοῦ τόπου:

Σφαγὴ τοῖς...μετρητοῖς καὶ μὲ δόσεις.

«Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἡ ἐπαγρύπνηση καὶ ἀπόφαση τοῦ λαοῦ νὰ ἐπιβάλη ὁποσδήποτε τὸ σεβασμὸ τῆς θέλησής του. Ἡ τέτοια ἐπαγρύπνηση, προετοιμασία καὶ ἀπόφαση τοῦ λαοῦ εἶναι πρῶτα-πρῶτα ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ τὴν νίκη του στὴν περίπτωση ποὺ τὰ πράγματα θὰ φτάνανε σὲ ἐμφύλιο πόλεμο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ μόνο μιὰ τέτοια προετοιμασία ἴσως θὰ μποροῦ-

σε νὰ λογικέψη τὶς καταδικασμένες ἀπὸ τὴν Ἱστορία κυρίαρχες τάξεις».

Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Σημαίνουν, ἁπλούστατα, ὅτι ἂν παραδοθοῦμε ἀμαχητὶ στὸν κομμουνισμὸ θ' ἀρχίση νὰ μᾶς σφάζη μετὰ τὴν ἐπικράτησί του. Ἀλλιῶς—ὅπως τουλάχιστον ἀπειλεῖ—ἡ σφαγὴ θ' ἀρχίση πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπικράτησι καὶ θὰ συνεχισθῆ καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτή. Δηλαδή, τὸ μόνο δικαίωμα ποὺ μᾶς ἀναγωρίζουν εἶναι νὰ διαλέξωμε μεταξὺ τῶν δύο: ἢ νὰ πληρώσωμε τοῖς μετρητοῖς ἢ σὲ δύο... δόσεις! Φαίνεται ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ὑπολογίζουν περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει στὴν ἀμνησία καὶ τὴν ἀφέλεια τῶν μὴ κομμουνιστῶν.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ

Ὡστόσο οἱ κομμουνισταὶ συνεχίζουν τὴ δράσι τους. Ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμη τῆς προπαγάνδας τους, ποὺ χρηματοδοτεῖται ἄφθονα ἀπὸ τὸ ὑστέρημα τῶν σκλάβων τοῦ Παραπετάσματος. Πιστεύουν ὅτι ἡ προπαγάνδα αὐτὴ ἔχει ἀπεριόριστες ἱκανότητες νὰ παριστάνη τὸ μαῦρο ἄσπρο καὶ νὰ σπείρη τὴ σύγχισι, τὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν ἡττοπάθεια ἐκεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πείση γιὰ τὴν «ἀνωτερότητα» τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος.

Οἱ ἴδιοι δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀποκαλέσουν τὴν τακτικὴ τῆς ἐξαπατήσεως μὲ τὴν ὁποία ἐπιχειροῦν νὰ παραβιάσουν τὶς ἐπάλξεις τοῦ κόσμου μας, «Δούρειο Ἵππο».

Ἀλλά, ἂν αὐτοὶ προτίμησαν τὸ παράδειγμα τῆς πανουργίας ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, ἔχομε κι' ἐμεῖς τὸ παράδειγμα τῆς φρονήσεως.

Γιὰ νὰ σωθῆ ὁ Ὀδυσσέας ἀπὸ τὸ ἀπατηλὸ τραγούδι τῶν Σειρήνων ἔβαλε καὶ τὸν ἔδεσαν στὸ κατάρτι τοῦ πλοίου του. Ἂς διδαχθοῦμε ἀπὸ τὸν βαθὺ συμβολισμὸ τῆς χειρονομίας τοῦ ὁμηρικοῦ μας προγόνου. Ἡ δημοκρατία ἔχει τὴν γοητεία, τὴν ὀμορφιὰ ἀλλὰ καὶ τὸν κίνδυνο ἑνὸς ἀτέλειωτου ταξιδιοῦ σὲ πλατειὲς συχνὰ ἄγνωστες θάλασσες. Οἱ Σειρῆνες τῆς δημαγωγίας προσπαθοῦν νὰ μᾶς παρασύρουν στὴ φρικτὴ γῆ τοῦ

ὁλοκληρωτισμοῦ. Οἱ ἐλεύθεροι θεσμοί μας δὲν μᾶς ἐμποδίζουν ν' ἀκοῦμε τὸ παραπλανητικό τους τραγούδι. Ἂς δεθοῦμε λοιπὸν στὸ κατάρτι τῆς φρονήσεως. Ἂς ἔχομε πάντα στὸ νοῦ μας, ὅτι αὐτοὶ ποὺ μᾶς συνιστοῦν οὐδετερότητα, ἔπνιξαν στὸ αἷμα τοὺς Οὔγγρους ποὺ τόλμησαν νὰ τὴ ζητήσουν. Αὐτοί, ποὺ μᾶς συνιστοῦν τὸν ἀφοπλισμό, ἐξοπλίζονται πυρετωδῶς καταδικάζοντας σὲ μόνιμη ἀθλιότητα ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Αὐτοί, ποὺ μᾶς διαβεβαιώνουν ὅτι σέβονται τὴν ἀνεξαρτησία μας, εἶναι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ποὺ ὠργάνωσαν κι ἐξαπέλυσαν ἐναντίον μας τὰ Δεκεμβριανὰ καὶ τὸ συμμοριτοπόλεμο, ὅταν ἄοπλοι καὶ ρημαγμένοι προσπαθούσαμε ν' ἀνασυγκροτηθοῦμε. Αὐτοί, ποὺ βάζουν κάποιους ἐδῶ νὰ φωνάζουν ἐναντίον τῶν βάσεων, ἔχουν μεταβάλει σὲ βάσεις ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Αὐτοί, ποὺ μᾶς συμβουλεύουν νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ, εἶναι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ὑπέγραψαν τὴ γνωστὴ διακήρυξι στὴ Μόσχα γιὰ τὴν ἐνίσχυσι καὶ τὴν ἑνότητα τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου στὸ πλαίσιο τοῦ συμφώνου τῆς Βαρσοβίας.

....

Οἱ Τρῶες δὲν ὑπετάγησαν μόνον γιατὶ ἦταν πολυμήχανος ὁ Ὀδυσσέας, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἦσαν οἱ ἴδιοι ἀφελεῖς. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ἀποφύγωμε τὸ μοιραῖο λάθος τους. Καὶ θὰ τὸ ἀποφύγωμε, ἂν ἐρευνοῦμε πάντοτε προσεκτικὰ τί κρύβουν τὰ «δῶρα» τῶν ἐχθρῶν τῆς Δημοκρατίας..
